

תשפ"ב י"ז בטבת
2021 21 בדצמבר

מספרנו 5796/מה
סוג: **בלתי מסווג** / פנימי/רגיש/מסווג

פרוטוקול

ישיבת מליאת המועצה ח' שלא מן המניין לשנת 2021

מיום שני, ב' בטבת תשפ"ב, 06.12.2021

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

משתתפים:

<p>חברים:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ראש המועצה - חברת מועצה וסגנית ראש המועצה - חבר מועצה וסגן ראש המועצה - חברת מועצה - חברת מועצה - חבר מועצה 	<ul style="list-style-type: none"> מר יוסף ניסן גב' ברוריה אליעז מר שלומי שטרית גב' רונית דמרי עייאש גב' עדי זנד פרופ' מתי ליפשיץ
<p>חסרים:</p> <ul style="list-style-type: none"> - חבר מועצה וסגן ראש המועצה - חבר מועצה - חבר מועצה 	<ul style="list-style-type: none"> עו"ד קובי נודלמן פרופ' עפר לוי מר כפיר מימון
<p>סגל:</p> <ul style="list-style-type: none"> - יועץ משפטי - מבקר המועצה - מזכירת המועצה - מהנדס המועצה 	<ul style="list-style-type: none"> עו"ד יגאל ברק-עופר מר שמואל לביא גב' עדנה זטלאוי מר אלעד ארזי
<p>מוזמנים:</p> <ul style="list-style-type: none"> - נציג המועצה בתהליך - מייצג המועצה בערר - ח.ב. הקבינט ישראל בע"מ - ח.ב. הקבינט ישראל בע"מ - פז כלכלה והנדסה 1996 בע"מ - פז כלכלה והנדסה 1996 בע"מ - נתן תומר הנדסה – אן טי אי בע"מ 	<ul style="list-style-type: none"> פרופ' אבי גרוס ד"ר אמיר קמינצקי, עו"ד מר יואל חסון מר צח בורוביץ' מר מיכאל זיו גב' עידית פתאל הגלילי מר יעקב שצ'ופק

על סדר היום: ערר שכונת שרונים

מר יוסף ניסן: חברים ערב טוב, אני אפתח בכמה דקות סקירה על היום. היום ביוזמה שלי ושל ראש עיריית באר שבע אירחנו את ראש הממשלה, המון שרים הגיעו ייאמר לזכותם, שר המשפטים, השר לביטחון פנים, שרת הפנים, מפכ"ל המשטרה והרבה ראשי רשויות פה מהאזור בנושא של הפשיעה בדרום. זו באמת הייתה פגישה מאוד טובה. ראשי הרשויות הביעו את מצוקתם הגדולה של תושבים, בעיקר מה שקורה בערד, דימונה, בבאר שבע.

אנחנו יחסית עוד לא חווים את מה שקורה שם, עם היריות ברחובות. אבל אם לא נעשה את הפעולה שנדרשת כרגע, גם אנחנו נחווה את הדבר הזה כאן, ויפה שעה אחת קודם. דיברנו על חקיקה, ודיברנו על תקציבים. ובהחלט יש רצון טוב, שעת כושר טובה גם של הממשלה. ואני דווקא מאמין שכן דברים יזוזו בכיוון החיובי, וככה יצאנו אופטימיים מהשיבה הזו.

אחרי זה התראיינתי בערוץ 14 גם בנושא הזה. וגם שם הבעתי את המשמעות של לחיות בדרום, מה זה אומר מבחינת האווירה והתנאים שאנחנו חיים בהם, ובאמת אני חושב שבסך הכול היה יום חיובי, ואנחנו עם הפנים קדימה. מחר תתארח פה שרת הפנים גם בעידן הנגב, וזה נודע לי רק בערב, אז אני אהיה נוכח, אני שיניתי את הלוח"ז בשביל זה, נוכל לארח אותה. אנחנו נמצאים כרגע בדיון בנושא תגובת המועצה לערר של רמ"י על שכונת שרונים.

כידוע לכם לקחנו גם יועצים שהם לוביסטיים, גם יועצים כלכליים, גם יועצים תחבורתיים, יועץ תחבורה, גם אבי. אני רוצה להודות בהזדמנות הזאתי גם לאבי וגם לאמיר, שעשו עבודתם בהתנדבות ראווה לציון. באמת אמיר לא מובן מאליו בכלל. עבודה מדהימה של שעות על גבי שעות, שישבת והשקעת, זה ראוי לציון. אז כמו שאמרתי לא חסכנו בכלום, על מנת להיות הכי חזקים בערר שהגישו רמ"י, כדי להמחיש להם שהיישוב לא בנוי כרגע להגדלה נוספת של שכונה. בוודאי לא בשוק החופשי, כמו שחווינו בשכונת שרונית. וזה דבר שאני כראש רשות התחייבתי אליו, ואני גם אעמוד עליו,

כי אני חושב שזה גם האמינות שלי, וגם האמירה של המועצה. זה שהמועצה פה אחד דחתה את התוכנית, כי אני חושב שזה גם כן אמירה חשובה. אני אזכיר לכם בזמנו כשדחינו את התוכנית, כאן בוועדה לא עמד לפנינו מסמך מ-8200 שאומר מה הכוונות שלהם ומה הכיוונים שלהם. כרגע יש לנו מסמך, ואנחנו צריכים לנצל כל דבר שעומד לרשותנו, על מנת לדחות את הערר הזה.

גם הנושא הכלכלי שהוא בוודאי משמעותי ליישוב. היישוב לא יכול לגדול בלי מקורות הכנסה. אנחנו כבר מרגישים את זה. ואני לא סתם אומר שמרגישים את זה, כי ראש המועצה הקודם החליט לשווק עוד שכונה, הוא לא החליט את זה סתם. הוא החליט את זה כי הוא הבין שבלי שכונה חדשה, היישוב לא יכול להתקיים כלכלית. ואנחנו עצרנו את זה, ואנחנו בונים את עצמנו, ולא העלינו ארנונה. והמצב במועצה הוא קשה, אתם צריכים להבין את זה, ראוי שתדעו את זה, גם שהתושבים שהגיעו ראוי שיידעו את זה. כי המצב במועצה הוא לא פשוט בכלל מבחינה כלכלית, כי ההכנסות שלנו מארנונה לא יכולות להחזיק את היישוב.

ולכן אנחנו מאוד מתקשים בלפתח דברים, ויש המון נושאים שאני רוצה לפתח, ואנחנו לא יכולים כי אין כסף. ואנחנו מועצה איתנה, כמו שאתם יודעים, ואנחנו לא יכולים להיות בחריגה, וגם זאת משימה בפני עצמה. אנחנו גומרים כל שנה על הגחון, מסיימים את השנה על הגחון, כי אנחנו רוצים לשמור על איזון תקציבי, ויש לזה השלכות. המחירים עולים, השכר במועצה עולה, הקבלנים, הכול עולה. ואנחנו צריכים להבין את זה, אנחנו לא נמצאים פה באיזה שהיא בועה. ולכן אנחנו צריכים לנהוג באחריות, כדי להבטיח את עתיד היישוב גם מבחינה כלכלית, בטח מבחינה תחבורתית. ואנחנו צריכים לעשות את מה שנכון וצודק וראוי ליישוב. יש לנו אחריות.

ואני שומע כל מיני קולות כאלה ואחרים, ואני יודע מה הכיוונים שלהם. הכיוונים שלהם לאו דווקא טובת היישוב, אלא איך פוגעים ביוסי, ואיך עושים פה מהפכה במועצה. לי זה ברור, אני חושב שלכולם זה ברור בסופו של דבר, כולם יודעים הכול כמו שאתם יודעים, אבל בסדר, זה חלק מהחיים של איש פוליטי, ובטח ביישוב כזה קטן.

ולכן אני, כתבתי את זה גם אתמול לחברי המועצה, שאני לא מתרגש מזה, אני מבין את המקום שלי, אני מבין את הרצונות של האנשים. אני מבין מה עומד מאחורי כל דבר שכל אחד פה אומר, וכל תגובה שהיא בפייסבוק, וכל דבר שאני קורא, אני מבין אותו מהר מאוד, וגם התושבים אני חושב שבסופו של דבר מבינים וגם יבינו מה עומד מאחורי הדברים.

דובר מהקהל: יוסי, סליחה שאני מפריע, לא מבינים. איך הגדלת 800... -

מר יוסף ניסן: אבל אתה מפריע לי.

דובר מהקהל: אני יודע שאני מפריע לך.

מר יוסף ניסן: אז תן לי, תן לי לסיים.

דובר מהקהל: כי היישוב הזה יקר לי. ולא בא לי למכור את הבית שלי.

מר יוסף ניסן: רמי, לי הוא יקר לא פחות ממך.

דובר מהקהל: לא, לא נראה לי.

מר יוסף ניסן: לא נראה לך? רמי, רמי-

דובר מהקהל: סליחה, הגדלת היישוב-

מר יוסף ניסן: רמי, זה לא הנושא לוויכוח, אתה רוצה תקבע איתי פגישה, אני אשמח לבוא ולהסביר לך.

דובר מהקהל: לא קובע פגישה, אתה מדבר לא לעניין.

מר יוסף ניסן: אז בסדר, מה לעשות קורה, קורה שאתה לא מסכים עם ראש המועצה, מה לעשות. הכול בסדר.

פרופ' מתי ליפשיץ: רמי, אבל איך אתה יכול להיכנס באמצע הדברים שמישהו מדבר?

דובר מהקהל: אני יכול.

פרופ' מתי ליפשיץ: מדוע?

מר יוסף ניסן: אתה לא יכול. לא, אתה לא יכול.

דובר מהקהל: אני יכול.

מר יוסף ניסן: לא, אתה לא יכול.

פרופ' מתי ליפשיץ: הרי בכבוד רב נשמע אותך-

מר יוסף ניסן: אתה לא יכול.

פרופ' מתי ליפשיץ: בזמן שתוכל לדבר, אבל איך אפשר לקטוע ולהגיד? הרי האנטי שלך הוא יחסי לבירור. אז בוא תחכה בסבלנות.

דובר מהקהל: לא אנטי אישי נגדו, אנטי כנגד המעשה.

פרופ' מתי ליפשיץ: רמי בוא תחכה לתור שלך.

דובר מהקהל: אני מקבל, אני מצטער.

מר יוסף ניסן: ולכן אני באמת קורא גם לכולם, לנהוג באחריות, להסתכל על המציאות בעיניים כפי שהיא. ולנהוג באחריות עוד הפעם ועוד פעם אחריות. בסופו של דבר ציבור שלם בחר בכולנו, ולכולנו יש אחריות משותפת. זה לא אני פה לבד, עם כל היכולות שלי ועם כל הרצון שלי, אני לא יכול פה לבד. ואני מרגיש כל הזמן מקלות בגלגלים, ומידעים שיוצאים ומסולפים וכו' וכו'. אבל כמו שאמרתי כנראה שזה חלק מהעניין. אנחנו נמצאים כאן גם עם יואל חסון, שאני רוצה שהוא יאמר את דברו. יואל חסון היה בעבר מזכיר הממשלה. בחור שגילה רצינות מאוד גדולה, התרשמתי מאוד מהחברה שהוא מנהל, ומהאסטרטגיה. המכתב אגב שיצא ושהתקבל גם מ-8200 וגם שיצא לשר אלקין, נכתב גם בידיעתו, בהובלתו, כולנו פה ביחד בעניין הזה. כדי באמת להוציא את המקסימום שאפשר בסיטואציה הנידונה כרגע, שאנחנו נמצאים בה כרגע. אז יואל בבקשה.

מר יואל חסון: תודה רבה, קודם כל אנחנו מחברת הקבינט, נמצא איתי פה גם צח בורוביץ' השותף שלי. אנחנו חברה... ייעוץ אסטרטגי הרבה מאוד שנים, החברות המובילות בשוק, ואנחנו גם מנוסים מאוד במאבקים ציבוריים. עבדנו עם מועצות מקומיות ועיריות, עד היום עובדים עם ראשי רשויות ורשויות מקומיות בכל מיני פרויקטים. לפרויקט הזה גויסנו על ידי ראש המועצה והמועצה לטובת דבר אחד, לקדם את האינטרס של תושבי להבים בהקשר של ההתפתחות של היישוב. וזה משהו שאני חייב להגיד שמהשיחה הראשונה שהייתה לנו עם ראש המועצה, הובהר לנו בצורה ברורה, שהאינטרס עמדתו שלו והעמדה של המועצה, שהתוכנית כפי שהיא, שעליה רמ"י רוצה להיאבק כרגע היא תכנית שצריך לסכל אותה, כי היא לא מתאימה

לעתיד היישוב, היא לא מתאימה כפי שהיא, ואי אפשר לקדם אותה, וצריך לעצור אותה. ובאמת אתם בחלקים שלכם הצעתם לעצור אותה, אבל אז יש את הערר באמת... שמולו אנחנו מתמודדים. צריך להגיד שאנחנו בעצם עומדים מול 2 דברים שאחד מהם עוזר לנו, אחד מהם קצת מקשה עלינו. קודם כל אתם יודעים המדיניות של הממשלה הזאת כרגע, היא לבנות כמה שיותר. לא רק בנגב, בכלל. יש מדיניות כזאת, לשחרר, לשחרר, לאפשר בנייה, וכמה שיותר בנייה. מתוך איזה שהיא אמונה שזה יוריד את יוקר המחיה ואת ההתייקרות של הדיור בישראל.

זאת מדיניות הממשלה. אוהבים, לא אוהבים, זאת המדיניות. זה דבר אחד שאנחנו צריכים להתמודד איתו. זה גם בא לידי ביטוי ברצון לקדם תכניות בנגב כמובן. אבל מצד שני יש את הפרויקט הגדול הלאומי המשמעותי של העברת צה"ל לנגב, שזה משהו שכמה ממשלות, בעצם זה עובר מממשלה לממשלה שמקדמות ומאמינות מאוד בדבר הזה. ובזה יש באמת רצון עז של כל הצדדים בממשלה, וגם בצבא להצליח עם הדבר הזה. ואנחנו חושבים שהדבר הנכון כדי בין השאר לשכנע את הממשלה, שצריך לגרום לרמ"י למשוך את הערר הזה, זה באמת להביא למצב שאנחנו נכנסים לתוך הפרויקט הגדול הזה של העברת צה"ל לנגב, ובעצם נכנסים כחלק מהתוכנית בתוכנית עתידית שתהיה, אם תהיה, ותהיה ממוקדת ותהיה עד כמה שניתן כחלק מהפרויקט של העברת צה"ל לנגב.

וזה בעצם האסטרטגיה שלנו קודם כל לאפשר את הדבר הזה, והדרך לאפשר את זה, התחנה הראשונה היא לגרום לערר הזה להיות מוסר, שהממשלה תורה לרמ"י בעצם למשוך את הערר הזה, ולהחזיר את התוכנית פנימה. ואז לקדם אותה בתנאים שלנו, וראש המועצה הגדיר בצורה ברורה שזאת המטרה. למשוך את הערר הזה, כדי למנוע את המשך הדבר הזה. אני רוצה בשלב הזה כאן להעביר לצח, שצח ימשיך אותי בנקודה הזאת. תודה רבה.

מר צח בורוביץ': אוקיי, ערב טוב. אני אתן איזה שהיא סקירה מאוד מאוד קצרה ותמציתית על בעצם איפה אנחנו עומדים היום מהבחינה הזו. וגם מה... האפשריים להמשך. אז קודם כל אנחנו זיקקנו בעצם את הבעיות שלנו עם התוכנית הקיימת, וכולל האופן שבו, איך התפיסה של המועצה רואה את ההשתלבות של הרחבת היישוב עם התוכנית הלאומית בעצם להורדת קהיליית המודיעין לנגב. ואני אומר שבעצם ניתן לנו המכתב של 8200, ההצהרה המאוד מאוד ברורה הזו, זה נתן לנו בעצם כוח מאוד משמעותי מול הערר של רמ"י.

למעשה נאמר את זה בצורה שהיא בין השורות, במסרים שלנו בשיח שלנו עם הממשלה, וגם מה שראש המועצה בעצם אמר בצורה מאוד ברורה, לגורמי משרד השיכון מטעם

שר השיכון שבעצם קיימנו איתו פגישה בשבוע שעבר, זה שיש בעצם 2 אפשרויות. או שהולכים יחד עם איזה שהיא תכנית שיש לה לוגיקה מבחינת העתיד של להבים, המאפיינים של היישוב, הצביון של היישוב וכן הלאה וכן הלאה, אם אפשר ללכת יחד או אפשר ללכת עכשיו לתהליך משפטי ארוך בעייתי, ולמעשה אם אנחנו נלך במאבק מול משרד השיכון עם הערר שלו מול רמ"י והערר שלהם, ואחר כך לתהליכים של שנים על גבי שנים בתביעות וצווי מניעה בבתי משפט, גם המדינה תפסיד מזה, המדינה כמובילת מדיניות כמובן, וגם היישוב להבים יפסיד מזה.

ולכן אנחנו רוצים ללכת למהלך שמאפשר ליישוב ללכת בעצם עם חזרה לשולחן השרטוט, ולגבש את התוכנית להרחבת היישוב להרחבת השכונה החדשה, באופן שהוא מתאים ללהבים, באופן שהוא מתגבר על כל החסמים והכשלים שעלו במסגרת מסמך ההתנגדות. בין אם זה בהיבטים כלכליים, בין אם זה מבחינת שירותים ציבוריים שניתנים, בין אם זה בהיבטים התחבורתיים וכן הלאה וכן הלאה. לתת בעצם את האפשרות לבוא ולבנות תכנית שהיא מקובלת שאפשר לקדם אותה יד ביד. ושוב חשוב לומר, כמו שיואל אמר, זו תכנית שהיא מתיישבת עם החזון הלאומי של להביא את צה"ל לנגב, בדגש אגב על אגף המודיעין, שהמעבר של אגף המודיעין לנגב, המשמעות שלו מבחינת השבחת האזור, היא כמובן משמעות אדירה הרבה יותר ממה שקרה עם עיר הבה"דים וחילות ויחידות כאלה ואחרות.

אז כמו שאמרתי בפתח הדברים, אנחנו נמצאים באיזה שהוא תהליך ישיר מול לשכת שר השיכון. וכרגע הדברים נמצאים בבחינה על ידי לשכת שר השיכון מול רשות מקרקעי ישראל. במידה ואנחנו נראה שהכיוון הזה הוא כיוון שהוא לא מתקדם או לא מתקדם לכיוון שאנחנו רוצים, או לא מתקדם בקצב שאנחנו רוצים, אנחנו נדע להביא את הנושא הזה גם בעצם למעורבות של הכנסת.

ובמקרה כזה שאנחנו מעבירים את זה בעצם לזירה שהיא יותר פוליטית ורואה את האינטרס הציבורי הרחב הרבה מעבר לצורך שרק לבנות עוד ועוד ועוד ועוד, שם אנחנו יכולים למצוא את עצמנו במשחק אחר לגמרי. אבל חשוב לומר לפני שאנחנו מסלימים ועובדים לזירה הזו של כנסת וזירות ציבוריות יותר, אנחנו חייבים למצות את התהליך המאוד מאוד ישיר שאנחנו מנהלים כרגע מול שר השיכון ורשות מקרקעי ישראל.

גב' רונית ד. עייאש: אני רוצה להתייחס.

מר יוסף ניסן: סיימת צח?

מר צח בורוביץ': אני סיימתי כן.

מר יוסף ניסן: יש עוד מישהו יואל?

מר יואל חסון: אני בינתיים סיימתי.

גב' רונית ד. עייאש: טוב, אני רוצה להתייחס. השילוב הזה, אתם יודעים מה אני אתחיל דווקא בעניין הטכני. שאנחנו חברי המועצה מבקשים לקבל את המסמכים, וקיבלנו פה מסמכים עבי קרס. עם נימוקים לעילא ולעילא. אבל את המסמך עב הקרס של ד"ר אמיר קמינסקי, לקבל אותו היום בשעה 13:00, 12:00, 15:00 בצהריים. 30 עמודים פעם ראשונה, לא ראוי. לא יכול להיות כשאתה אומר אנחנו מייצגים את התושבים כולם, לא יכול להיות שהמידע נמנע מאיתנו, אנחנו חברי מועצה. לקבל את הסט הקודם אתמול בשעה 16:00 אחרי צהריים, לא ראוי. אנחנו שותפים לקבלת ההחלטות של המועצה הזאת. קח את זה בחשבון ראש מועצה. ולא יכול להיות שמידע כזה מוסתר מאיתנו, אז זה דבר אחד לכללי התנהגות לחברי המועצה שלך.

מר יוסף ניסן: מה זו המילה הזו מוסתר? לא הבנתי מוסתר.

גב' רונית ד. עייאש: מוסתר, כי עצם העובדה שהוא לא מגיע בזמן-

מר יוסף ניסן: את קיבלת את זה יחד איתי.

גב' רונית ד. עייאש: רגע, עכשיו תורי.

מר יוסף ניסן: אז מה מוסתר בזה.

גב' רונית ד. עייאש: עכשיו תורי. אתה אמרת, בסדר, עכשיו תורי, אחד. שתיים, מכתב לשר השיכון שאומר אני רוצה את השכונה, בתנאי שזה יהיה זה, ונימוק של 40 או 100 עמודים, שאומר לא. לא הולכים ביחד. זה או שכן או שלא. זה לא יכול להיות החבירה הזאת.

מר יוסף ניסן: את לא מבינה.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא מבינה.

מר יוסף ניסן: לא.

גב' רונית ד. עייאש: אתה בתורך תסביר. עכשיו זה הבנת המשורר.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' רונית ד. עייאש: כשאתה אומר אני רוצה אבל אני רוצה רק את זה, אז אתה רוצה קודם כל. אתה לא יכול להגיד אתה רוצה אבל רק את זה. אתה רוצה. ישבה פה מועצה שאמרה לא. כל חברי המועצה, פה אחד. ששיקפה את דעת התושבים, אמרה לא. תשקף את דעת התושבים, ולא להוציא מסמך ב-30.11.21, שזה לפני 5 ימים. זאת אומרת היה לך 5 ימים לשתף אותנו במכתב הזה. לא ראית לנכון. הוא שותף ברגע האחרון, שאומר אני כן אבל בתנאי. אבל אמרת כן. וזה פער בין 100 עמודים שאמרו לא. By the way למסמך בעמוד 5 כתוב פה, "כמו כן עמדו חברי הוועדה על העובדה, כי צה"ל אינו מעוניין לשכן את יחידת העילית 8200 בשכונת שרונים." כתוב במסמך עב הכרס הזה, מישהו קרא אותו. עדי ואני הקדשנו הרבה זמן לשבת לקרוא את כל החומרים, למרות שהם נשלחו ברגע האחרון, תודה רבה, יש פה נימוקים מטורפים, נהנינו. אבל כתוב פה, זאת אומרת זה מנוגד למסמך הזה שכתוב פה, אני רוצה. כתוב בפירוש מסמך נוסף ל-8200 שפורסם היום על ידי מנהל 8200, ששמו מחוק-

גב' עדי זנד: מפקד.

גב' רונית ד. עייאש: מפקד 8200. תקשיבו, מכתב מאוד יפה, אנחנו הולכים לנגב באהבה, כתוב. מה כתוב במשפט? באמצע המשפט. רגע, אני אסובב שאני גם אוכל לראות עם המולטיפוקל. "למעלה מ-70% מהמשרתים ביחידה הינם בשירות סדיר מתחת לגיל 23." זה של המפקד, לא שלי. פורסם בכל הרשתות. "בהליך ארוך הדרגתי ומתמשך של עשרות שנים גם אנשי קבע רבים יבחרו לבנות את ביתם." עשרות שנים. זאת אומרת שבינתיים אנחנו נהיה טרייד, כי הם 70% משרתים ביחידה בשירות סדיר מתחת לגיל 23. זה הבן שלי, הוא השתחרר מהצבא בשבוע שעבר, זה הילדים. שאנחנו בונים ובונים בשבילם שכונה מלאה, נקודה נוספת. הלאה. כשאתה אומר אינטרס של תושבי, אתם יודעים מה אני אעצור בזה, ניתן לאחרים להגיב ובהמשך.

מר יואל חסון: אני רוצה ברשות ראש המועצה להתייחס רגע למה שאמרה כאן

חברת המועצה בעניין העובדתי, בסדר?

מר יוסף ניסן: כן יואל.

מר יואל חסון: אפשר?

גב' רונית ד. עייאש: בטח.

מר יואל חסון: צריך להגיד משהו באופן ברור, אם המועצה וראש המועצה וכל הגורמים המקצועיים שמעורבים לא היינו עושים שום דבר, סביר להניח שהערר יתקבל, צריך לדעת את זה. הערר מתקבל. העניין צריך כרגע לעשות פעולות כדי שיכניסו את הממשלה לאירוע הזה, מאירוע שהוא אירוע של רמ"י, שעשתה אותו על דעתה, תקראו לזה בצד המקצועי ענייני שלהם מטעמם. שהממשלה לא חלק מהאירוע, כולל הפרקליטות ולא אף אחד, אף אחד לא חלק מהאירוע. בעצם מה שנעשה בשבועות האחרונים בשבועיים שלושה האחרונים, זה בעצם לקחת את האירוע הזה ולהעלות אותו למעלה, להעלות אותו למעלה לממשלה. כדי לגרום שהוא יהיה בממשלה צריך לבוא עם טיעונים.

עכשיו אני מציע ואני קצת מכיר את האירוע של 8200, ואני מכיר בכלל את הנושא של התוכנית של העברת צה"ל לנגב. בגלל שהנושא הזה הוא מפורק לחלקים, כל ההעברה הזאת של צה"ל לנגב מפורקת לחלקים, כל פעם יש איזה חלק אחד שדנים בו. חלק כבר עבר חלק עוד יעבור, חלק עוד יעבור עוד 20 שנה, יש כל דבר בנגב קשורים אגב לענייני נדל"ן במרכז הארץ, בינוי נדל"ן במרכז הארץ. לכן העיתוי עכשיו הוא העיתוי המדויק ביותר, והייתי מציע לא לזלזל במכתב של 8200, ובאמירה של 8200. וגם לא להתייחס לעניין של הגילאים, כי כשמדברים על 8200 אז אולי, דיברת על הרבה סדירים וזה נכון, אבל-

גב' רונית ד. עייאש: אני לא דיברתי, אני ציטטתי. אני לא דיברתי, אני לא מכירה את 8200.

פרופ' אבי גרוס: תקשיבי, תקשיבי.

גב' רונית ד. עייאש: תן לי לענות למה שזה, בסדר? תן לי, אבי תן לי לענות.

מר שלומי שטרית: אבי תרגיע, לא לזה יחלנו.

מר יואל חסון: ... אני כאיש מקצוע...

מר שלומי שטרית: מכרו לנו לוקש.

גב' ברוריה אליעז: תיתנו לשמוע, זה לא מכובד.

גב' רונית ד. עייאש: מקשיבים, מקשיבים.

גב' ברוריה אליעז: לא מכובד.

מר יוסף ניסן: כן יואל.

מר יואל חסון: אני אומר כאיש מקצוע, יש חשיבות רבה מאד לקו אחד אחיד ומגובש של מועצה מקומית להבים על גורמיה המקצועיים ועל גורמי הנבחרים, שבאים ואומרים אמירה מאוד ברורה, הערר הזה צריך להימשך, אנחנו לא מעוניינים שידונו בו, אנחנו רוצים להחזיר את התוכניות קדימה, ואנחנו רוצים בחזרה לשלוט בתהליך. זה בעצם מה שאנחנו מבקשים. אנחנו מבקשים להחזיר את השליטה בתהליך, אנחנו לא יודעים באמת מי יבוא בכלל, ולא יודעים בכלל אם תהיה שכונה אם התהליך יחזור. יכול להיות שבסוף גם לא תהיה, וזה ייקח שנים להסכים על תכניות חדשות. אבל כרגע המטרה היא לבוא ולמשוך את הערר הזה, ולשכנע את הממשלה, שהיא בכלל בגישה של לבנות ולבנות ולבנות. לשכנע את הממשלה, למה דווקא בלהבים ובמקום הזה נקודה היא לא תבנה, היא תעשה את ההיפך מלבנות, והיא תמשוך ותגרום לרמ"י למשוך את הערר. זאת המטרה, להחזיר את המושכות לידינו, וזה חייב להיות קו, הדרישה הזאת מול הממשלה חייבת להיות לדעתי קו אחיד, שאני הבנתי לפחות כשהתחלנו עם ראש המועצה והגורמים המקצועיים, הבנו שזה קו אחיד וראש המועצה הגדיר שזה מה שהוא רוצה. חשוב שגם המועצה תגיד את זה, שאנחנו דורשים מהממשלה לפעול מול רמ"י למשוך את הערר הזה. ברגע שיימשך הערר והתוכניות יחזרו לשולחן, יהיה מספיק זמן לדון, מה יש שם, אם בכלל תהיה תכנית, אם בכלל תהיה שכונה. אבל מה שחשוב כרגע זה למשוך את הערר.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה, רק לענות לתשובה הזאת, סליחה רגע. ד"ר אמיר

קמינסקי כתב פה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינסקי: קמינסקי.

גב' רונית ד. עייאש: קמינסקי סליחה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינסקי: אנחנו שבויים בעוולות ההורים.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה, סליחה. קמינסקי כותב פה בפירוש שעצם הגשת הערר היא לא חוקית. לא היה בו מעורבות של יועץ משפטי לממשלה. יש פה המון המון סיבות, שקראנו אחת אחת למה עצם הגשת הערר אינה חוקית. תקן אותי אם אני טועה, כי זה היה כתוב פה, וקראנו את זה שחור על גבי לבן. אז עצם העובדה-

מר צח בורוביץ': אבל חברת המועצה, אני אגיד לכם דבר אחד-

גב' רונית ד. עייאש: רונית, רונית.

מר צח בורוביץ': כשמציגים בפני המדינה, כשמציגים בפני המדינה כשלים טכניים, המדינה יודעת לתקן את הכשלים...

גב' רונית ד. עייאש: לא, אבל זה לא עניין של כשל טכני.

מר צח בורוביץ': רגע, לא, שנייה. אומרים הערר הוא לא חוקי, כי הוא לא עבר יועץ משפטי לממשלה. אז יגידו אין בעיה, נמשוך את זה ובעוד 14 יום יגישו את זה שוב פעם, אחרי שזה עבר את היועץ המשפטי לממשלה. המדינה יודעת להתגבר על קשיים טכניים. מה שיואל אמר, ואני חייב לחזור על זה, כי אנחנו עומדים על זה וגם היו לנו הרבה מאוד שיחות עם ראש המועצה, שזה שהמדינה חייבת להבין שאנחנו רציניים בכוונותינו. והמדינה חייבת להבין שאנחנו לא משחקים איתם עכשיו איזה שהוא משחק... בשביל למשוך זמן. והדרך היחידה להביא, אנחנו רוצים שהחלטה בסופו של דבר למשוך את הערר תהיה מתוך הבנה שזה הדבר הנכון, גם עבור המדינה אם היא רוצה להקים עוד יחידות דיור. ואם היא רוצה להצליח עם מעבר צה"ל לנגב.

גב' רונית ד. עייאש: אבל יש פה עשרות סיבות. יש פה עשרות סיבות למה הערר לא

תקין. עשרות סיבות שנכתבו על ידי-

מר יוסף ניסן: דקה, דקה-

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה לומר רק משפט אחד ברשותכם. אני לא רוצה להתווכח.

פרופ' מתי ליפשיץ: ביקשתי להגיד משהו, ביקשתי להגיד משהו.

גב' ברוריה אליעז: אפשר לומר משפט אחד מתי?

פרופ' מתי ליפשיץ: אחד?

גב' ברוריה אליעז: כן, אחד. ואחר כך אני... מקווה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז משפט אחד, כי אני מבקש-

גב' ברוריה אליעז: אני רק אחד. אני מתרשמת לעת עתה מדברי-

מר יוסף ניסן: היועץ הלוביסט.

גב' ברוריה אליעז: היועץ הלוביסט מול הקריאה שקראה חברת המועצה והשקיעה וראתה את הכתובים, שדומני שאנחנו צריכים להבדיל בין להיות צודקים הפעם לבין להיות חכמים.

מר יוסף ניסן: מצוין.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני ברשותכם, אני קמתי כדי לראות את כולם, לא כדי להיות על במה. אני רוצה להתייחס. אני חושב שהשיבה מכובדת. שצריך ללמוד ממנה להרבה מאוד ישיבות מועצה. אני רוצה לברך על היועצים המקצועיים שנלקחו פה. אי אפשר שלא לדבר עליהם. מיטב היועצים המקצועיים עו"ד קמינצקי שהתנדב, וגם אם הוא לא היה מתנדב אפשר... על הפעולות שלו. אבי-

מר יוסף ניסן: פרופ' אבי גרוס.

פרופ' מתי ליפשיץ: ... ועושה את מלאכתו בצורה מאוד מאוד משכנעת. אני רוצה להגיד משהו. אני תומך ואני אסביר את עצמי, בכל מה שקשור ל-8200 על תנאי. וכל מי שדיבר פה דיבר פה על תנאי, זה מה שאני הבנתי פה. אם להבים לוקחת את עצמה ומשתתפת בפרויקט לאומי, להעביר את 8200 דרומה, הרי זה כבר מעשה לאומי שלהבים עשתה. אבל להבים לא רק פטריוטית בפני עצמה, להבים בראש ובראשונה דואגת לעצמה עם הפטריוטיזם. וזאת תהיה דאגה לעצמה עם 8200 בתנאים מאוד מאוד מגבילים מי יבוא לגור פה. אני לא צריך לציין את מה שכולכם יודעים למשך כמה זמן הם יבואו לגור פה, להיכנס למשא ומתן בפרטים הקטנים, זה אחרי שלוקחים את העיקרון של 8200.

והעיקרון של 8200 לדעתי יכול להיות כדור אנטי או בעיטה אנטי כנגד כל מה שקורה כרגע, שרוצים לקחת לנו ולבנות את שרונים. אז זה לא להכניס את 8200 אוטומטית לשרונים על כל ה-800 שיהיו שם, אלא זה התנאים של האם אנחנו נרד ברמה מיקרוסקופית ממש, נרד ברמה מיקרוסקופית לפני שנחליט אם 8200 עובר לפה. אבל למה לא למנף את 8200 כרגע, כדי לדחות את ההצעות האחרות, ולמה לא למנף את 8200, כדי באמת להביא אותם דרומה מבחינה מדינית לנגב, אבל כל זה כמובן על תנאי. וכפי שאני שמעתי פה מהיועצים, וגם מה שקראתי, ואני קראתי לפרטי פרטים גם אם זה הגיע מאוחר, אני עזבתי את כל הדברים האחרים-

גב' רונית ד. עייאש: אבל אתה בפנסיה, אנחנו לא.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני בפנסיה, אני עושה יותר ממך בפנסיה.

מר יוסף ניסן: הוא עובד, הוא עובד.

גב' רונית ד. עייאש: אין בעיה, אבל עדיין יש לנו-

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רק מבקש דבר אחד, שלא ניקח את ישיבת שרונים ונמנף את זה לטובת בחירות, אני מבקש את זה, ואל תענו לי על זה. לא שיוסי ימנף את זה לבחירות, ולא שרונית תמנף את זה לבחירות. שנהיה לגופו של עניין, אני גם דורש את זה מיוסי.

מר יוסף ניסן: 100%.

פרופ' מתי ליפשיץ: ולכן אני רוצה שנשאר בטוהר מידות, בכל מה שקשור לשרונים. ולכן אני עושה יותר ממך רונית ביום יום. אז אל תגידי לי שאני בפנסיה.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא קשור, אנחנו בעניין של-

פרופ' מתי ליפשיץ: אל תגידי לי פנסיה ואני לא אגיד לך כמה כוסות תה את שותה במשרד.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא קשור לעניין הזמן. מה זה? זה לא אומר שלהגיע-

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אל תגידי לי שאני בפנסיה.
(מדברים יחד)

פרופ' מתי ליפשיץ: רונית אני לא מוכן לקבל הערות שלך, כי הם לא לעניין.

גב' רונית ד. עייאש: לא חייבים להעיר על כל דבר, בדיוק אותו דבר.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני לא רוצה הערות שלך אליי, שהם לא לעניין. אני מבקש את זה-

גב' רונית ד. עייאש: אני מתנצלת אם ההערה לא הייתה, אבל הזמן-

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה שנהיה בטוהר מידות.

גב' רונית ד. עייאש: הזמן שזה מגיע זה לא ראוי.

פרופ' מתי ליפשיץ: יש לי כבוד כלפיך, אני קראתי מילה במילה, למרות שזה הגיע מאוחר, כי זה היה חשוב לי.

גב' רונית ד. עייאש: גם לי זה היה חשוב, ויחד עם העומס...

פרופ' מתי ליפשיץ: ... כדי לקרוא את זה.

גב' רונית ד. עייאש: ועדיין מצאתי לנכון להעיר מתי.

פרופ' מתי ליפשיץ: אל תעני לי, אני לא רוצה להתווכח.

גב' רונית ד. עייאש: אני גם לא רוצה להתווכח איתך.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא קוראים לי אף אחד בשם אחר, קוראים לי מתי, ואל תעני לי בבקשה, לא רוצה. את מלכתחילה לוקחת את כל הפגישה הזו כמנוף פוליטי.

גב' רונית ד. עייאש: ממש לא.

פרופ' מתי ליפשיץ: אוקיי, אז היה לי חשוב...

גב' רונית ד. עייאש: המועצה אמרה לא מתי.

פרופ' מתי ליפשיץ: חשוב לפרוטוקול לרשום את זה.

גב' רונית ד. עייאש: יופי.

פרופ' מתי ליפשיץ: ואני לא מהאוהדים של יוסי.

גב' רונית ד. עייאש: מעולה, אז גם אני לא מהאוהדים של יוסי-

פרופ' מתי ליפשיץ: אני לא מהאוהדים של יוסי.

גב' רונית ד. עייאש: אני רק אומרת-

גב' ברוריה אליעז: יופי, תכריזו עכשיו את מסע הבחירות.

פרופ' מתי ליפשיץ: רק רגע, לגופו של עניין ההמלצה שלי, זה למנץ את 8200 אבל על תנאי, ובדברים המיקרוסקופיים כמו שאני קורא לזה, לרדת במשא ומתן.

מר יוסף ניסן: 100% תודה. עוד מילה לאבי, ואנחנו נעבור ליועצים המקצועיים.

פרופ' אבי גרוס: 2 נקודות ספציפיות, אני לא חושב שאני יכול להוסיף הרבה על מה שנאמר כאן, יכול להיות אבל שלא הבינו עד הסוף מה שנאמר עלי ידי יואל וצח. קודם כל אני רוצה לפשר משהו ביניכם בעניין אם אפשר. תראי, דו"חות היועצים בסופו של דבר, הגרסאות האחרונות ניתנו לנו בסוף השבוע. היו כמה גרסאות, רק בסוף השבוע קיבלנו אותם. אז באמת יכול להיות שאני הייתי ממהר יותר מיוסי, הייתי כבר ביום חמישי שם את זה, זאת אומרת מעביר את זה אליכם, זה היה מאוחר-

מר יוסף ניסן: לא, רק אתמול אמיר העביר את הדו"ח שלו.

פרופ' אבי גרוס: שנייה, לא דיברתי על הדו"ח שלו.

מר יוסף ניסן: לא, על זה היא דיברה.

פרופ' אבי גרוס: הדו"ח של אמיר-

מר יוסף ניסן: אנחנו העברנו, את הדו"חות האחרים העברנו ביום חמישי.

פרופ' אבי גרוס: הא אוקיי. הדו"ח של אמיר נכתב אתמול, נגמר ב-45:2 בבוקר, אז את יכולה להאשים אותו. אבל במקרה הזה אני לא חושב שהוא היה צריך להעביר את זה בצהריים, לפי דעתי. אני העברתי את זה ב-10:00 בבוקר-

גב' רונית ד. עייאש: טיוטות אפשר לקבל קודם.

פרופ' אבי גרוס: רק שנייה-

גב' רונית ד. עייאש: זה לא חייב להיות סופי.

פרופ' אבי גרוס: בבקשה אל תקבלי את מה שאני אומר, בסדר? רק אמרתי אני רוצה להסביר שלא מדובר פה בשבועות, אפילו לא בימים, בסדר? עד כאן, מדובר בשעות, בסדר? ויוסי, תמיד לא בסדר, זה בסדר. 2 נקודות אחרות, אחת- (מדברים יחד)

גב' ברוריה אליעז: חבריה, אבל הוא לא סיים, רגע.

פרופ' אבי גרוס: רונית, אני הייתי יותר מתייחס למכתב ש-8200 כתבו למעננו, למרות שאנחנו לא ממוענים שם. לא מעניין מה שקרה בגאון ובתפארת וכן הלאה-

גב' רונית ד. עייאש: אני השלמתי את התמונה, כי זה פורסם ברבים.

פרופ' אבי גרוס: כן, המכתב המעניין הוא המכתב שנכתב לנו, הוא בנימה אחרת, ומקבלים מספרים וכן הלאה, הוא מכתב מאוד מאוד פונקציונלי לצרכינו. אז זה הדבר השני. הדבר הנוסף שאולי צריך להסביר אולי לא צריך להסביר, הוא הדבר הבא: יש פה 2 הליכים, הליך אחד שאמיר קמינצקי-

גב' עדי זנד: אני יושבת ממול אני יכולה לעזור לכם, אני מתאמנת עד שיגיע התור שלי.

פרופ' אבי גרוס: מייצג והוא שהשכונה הזאת "לא מיועדת, לא יכולה להיות מיועדת למגורים", השוק החופשי ו-8200 לייק. זאת אומרת זה לא בגלל, אבל בגלל כל הבעיות הלוגיסטיות וכן הלאה. עם זאת הנתב השני שיואל וצח מייצגים, שמנסה למנוע את הרע מלכתחילה שלא נגיע בכלל לבאר שבע, לזום סליחה באותו יום, אומר את הדבר הבא: גם כן בדיוק אותו דבר. יש וזה נדמה לי בחלק הראשון של המכתב שנכתב לשר השיכון. השכונה הזאת היא לא יכולה לקום. יחד עם זאת, יש דרך להתגבר על כל הבעיות הלוגיסטיות והאחרות, אבל זה בתנאי 1, 2, 3. זה 8200 ושהממשלה, משרד ראש הממשלה, משרד הביטחון, שר הכלכלה, כל אלה ייכנסו כדי לפתור את כל הבעיות, אבל זה באמת יכול להיות רק עם יחידה כמו 8200 תגיע לכאן. אז שוב-

גב' רונית ד. עייאש: אז מה דעתה של מועצת להבים, מסמכו של אמיר קמינצקי-

מר יוסף ניסן: רגע אבל הוא לא סיים.

גב' רונית ד. עייאש: או מסמכו, לא, אני שואלת-

מר יוסף ניסן: אבל הוא לא סיים.

פרופ' אבי גרוס: אבל אני מסביר.

מר יוסף ניסן: הוא לא סיים.

גב' רונית ד. עייאש: מה דעתה של מועצת להבים?

מר יוסף ניסן: תני לי להסביר ולסיים.

גב' רונית ד. עייאש: בואו תגידו לי.

גב' ברוריה אליעז: וגם התעלמת מהמשפט-

פרופ' אבי גרוס: כנראה שאת לא מבינה שזה לא סותר אחד את השני.

גב' עדי זנד: זה לא הגיוני.

פרופ' אבי גרוס: לא, את לא מבינה, את לא מבינה. אז אני אומר את זה עוד פעם,
ואם לא-

גב' רונית ד. עייאש: אתה מבין שאני הבנתי, נכון?

פרופ' אבי גרוס: אז בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אתה מבין, אני עדיין שואלת מה עמדתה הרשמית של מועצת
להבים, האם-

פרופ' אבי גרוס: אז יואל הסביר. עמדתה הרשמית-

גב' רונית ד. עייאש: כן.

פרופ' אבי גרוס: אני מקווה שתסכימי, שאנחנו לא רוצים את הערר, זה הכול. לא

מדברים על 8200 בכלל.

גב' רונית ד. עייאש: הא אז אנחנו רוצים את ה-

מר שלומי שטרית: לא מדברים על 8200?

פרופ' אבי גרוס: אנחנו לא-

גב' רונית ד. עייאש: רגע, אז אנחנו רוצים את השכונה?

פרופ' אבי גרוס: את שואלת שאלה לא נכונה בזמן הלא נכון.

גב' רונית ד. עייאש: אל תגיד לי מה לשאול. היישוב רוצה את השכונה או לא רוצה את הערר? תהיה מדויק-

פרופ' אבי גרוס: היישוב-

גב' רונית ד. עייאש: זו תשובה, אנחנו אמרנו לא לשכונה. לא אמרנו לא לערר. אמרנו לא לשכונה במדויק, פה אחד פורום מלא.

מר שלומי שטרית: זה לא בתנאי-

גב' רונית ד. עייאש: לא קשור לערר.

מר שלומי שטרית: לא בתנאי 8200, אנחנו לא רוצים בנייה פה. לא תהיה בנייה.

מר יוסף ניסן: סיימת?

מר שלומי שטרית: לא רוצים בנייה, יש לנו את שכונת שרונית קודם כל לסיים את השכונה הזאת.

פרופ' אבי גרוס: רק משפט אחרון, משפט אחרון-

מר שלומי שטרית: ולא רוצים 8200 ולא רוצים, שיבינו כולם שם, לא 8200-

מר יוסף ניסן: שלומי, אתה רק טובת היישוב נו.

מר שלומי שטרית: אנחנו לא רוצים שכונה. לטובת היישוב.

פרופ' אבי גרוס: משפט אחרון שלי, לפרוטוקול-

מר יוסף ניסן: אתה מאמין למה שאתה אומר?

מר שלומי שטרית: אני מאמין למה שאני אומר-

גב' רונית ד. עייאש: הכול לפרוטוקול.

מר שלומי שטרית: ואנחנו נדחה את זה בעוד שנתיים. אני לא אתמודד לרשות המועצה-

מר יוסף ניסן: אבי סיימת?

פרופ' אבי גרוס: לא.

מר שלומי שטרית: וגם אתה לא יוסי.

מר יוסף ניסן: עוד משפט, כן אבי.

מר שלומי שטרית: אם אתה תמשיך כך. אף אחד לא רוצה את 8200.

גב' ברוריה אליעז: בלי איומים, בלי איומים.

מר יוסף ניסן: אתם יכולים בבקשה לתת לאבי לסיים?

פרופ' אבי גרוס: אמרתי אני נכנע, זה המשפט האחרון.

גב' ברוריה אליעז: מה זה? מה זה סגנון האיום?

פרופ' אבי גרוס: אני רואה שאנשים מנסים לא להבין.

גב' ברוריה אליעז: להפסיק!

מר יוסף ניסן: אוקיי חברים רגע, בואו נסיים עם 2 היועצים, גם היועץ הכלכלי וגם היועץ-

גב' עדנה זטלאוי: מיכאל זיו.

גב' ברוריה אליעז: אבל אני רוצה להגיד משהו.

מר יוסף ניסן: סליחה?

גב' עדנה זטלאוי: מיכאל זיו היועץ הכלכלי.

מר יוסף ניסן: מיכאל זיו. רגע, אבל הם מחכים סתם.

גב' ברוריה אליעז: כיוון שהם מחכים-

מר יוסף ניסן: אנחנו לא עוזבים, אנחנו לא עוזבים את המקום.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה להתייחס למה שהם אמרו.

גב' עדנה זטלאוי: וגם אני ביקשתי רשות.

גב' ברוריה אליעז: עכשיו להתייחס למה שהם אומרים בעוד 2 משפטים.

מר יוסף ניסן: אין בעיה, אז אפשר אחרי שנשמע את 2 היועצים האחרים?

גב' עדנה זטלאוי: אחרי זה יהיה דיון.

גב' ברוריה אליעז: בסדר.

מר יוסף ניסן: אנחנו אחרי זה נפתח דיון.

גב' ברוריה אליעז: בסדר.

מר יוסף ניסן: כן. עם מי אנחנו עם מיכאל זיו?

מר מיכאל זיו: כן, היי שלום ערב טוב. אני אציג אותנו בקצרה, אני מיכאל ופה עידית. אנחנו מחברת פז כלכלה והנדסה. חברה שמעניקה שירותי ייעוץ ומחקר בתחומים שונים של עולם הנדל"ן. אני יכול לשתף מסך? יש אפשרות להראות מצגת שלנו?

מר יוסף ניסן: אפשר כן.

מר מיכאל זיו: כרגע הזום לא מאפשר לי לשתף מסך.

גב' עדנה זטלאוי: אז יש לנו אותה את המצגת, יש לנו אותה, חבל. יש לנו אותה.

מר מיכאל זיו: יש לכם אותה מולכם?

גב' עדנה זטלאוי: נכון כן.

מר מיכאל זיו: אז אני מתלבט אתם רוצים שנעשה קריאה מודרכת? איך הייתם רוצים לגשת לזה או שאתם רוצים-

גב' עדי זנד: רגע, מה הבעיה לעשות לו שיתוף מסך?

מר מיכאל זיו: אתם צריכים לאפשר לי לשתף מסך...

מר יוסף ניסן: כן, אני חושב שתדבר באופן כללי.

פרופ' מתי ליפשיץ: לקבל היי לייט, לא צריך לעבור-

מר מיכאל זינו: אין שום בעיה.

פרופ' מתי ליפשיץ: תמונה תמונה.

גב' עדנה זטלאוי: כן, לא לעבור ממש דף דף, כן.

מר מיכאל זינו: בסדר, אז אפשר לקפוץ ישר למסקנות. אתם יודעים מה בואו נלך לשקף אחד לפני האחרון, מצב... מסקנות, עמוד 28. בגדול ראש המועצה כבר אמר את המילה האחרונה, שאנחנו בעצם בחוות הדעת שאנחנו מציגים, חוות דעת שהיא בעיקר עוסקת במשמעות של תוספת יחידות דיור, כאשר לא מוסיפים שטחי ארנונה... כפי שאני מניח שאתם יודעים, תושב הוא למעשה גירעוני. זאת אומרת כאשר מוסיפים תושבים לרשות מקומית, בעצם תקציב המועצה צריך לקחת, הוא צריך לשאת בעלויות התושב, והארנונה לא מחזירה את העלויות של התושב. ולכן על כל תושב שנוסף ליישוב, יש צורך בתוספת של מקורות הכנסה נוספים, על מנת לאזן בעצם את ההוצאה שהיא התושב.

נכון להיום מניתוח של מצב מוצע, אנחנו רואים שהמועצה כבר היום מתקשה לאזן את עצמה, והיום בעצם המועצה נעזרת בקרן פיתוח, על מנת להצליח לאזן את התקציב הנוכחי שלה. מחישוב שאנחנו עשינו על מנת לשמור על איזון תקציבי עתידי, המועצה תצטרך לייצר הכנסות נוספות שאנחנו הערכנו אותם בערך חצי מיליון ₪ בשנה, שזאת הערכה שהיא הערכה שמרנית למדי. הדרך לייצר הכנסות נוספות היא מגוונת. אפשר להשתמש בעצם בארנונה, שתעריפי מסחר ותעסוקה. פה אפשר למשל כמו... בסעיף מספר 3, לשנות אולי את השותפות של להבים בפארק התעשייה, על מנת להכניס קצת יותר כסף מפארק התעשייה, אפילו שאנחנו כולנו מודעים להיתכנות הפוליטית הבעייתית של המהלך הזה.

אבל בכל אופן התכנון שנמצא היום בשכונת שרונים, שזה תכנון שמדבר רק על הוספה של יחידות דיור, והוא לא כולל שימושים מניבים, ארנונה עסקית למשל משרדים, מסחר, תעשייה. בעצם התכנון הזה מוריד את יחס... מניב ארנונה עסקית לתושב, כלומר כמה ארנונה עסקית נכנסת לכל תושב. עכשיו היחס הזה הוא יחס שמשמש כצורה כללית, על מנת להאריך את הצו של הרשות, את כל היכולת שלה, ובעצם להבין את היקף ההכנסות שלה מארנונה. המצב היום בלהבים הוא לא טוב בהיבט הזה, ושכונה שמוסיפה יחידות דיור ולא מוסיפה מטראז' של ארנונה עסקית, בעצם רק תגרום ליחס הזה להיות פחות טוב.

ועל כן אנחנו חושבים בהתאם לחישובים שאנחנו ערכנו, שכל פיתוח של שכונת מגורים נוספת ללא פיתוח מקביל של אזורי תעשייה ומסחר, ובהתאם לזה כמובן תשתיות, בעצם יגרמו נזק כלכלי ליישוב, ועל כן אנחנו ממליצים לבצע תכנון שכולל אפשרויות להכנסה נוספת ליישוב, זו בעצם תמצית חוות הדעת. מאחר ואתם אומרים שחוות הדעת מונחת לפניכם, אז אני מניח שאתם יכולים לראות את הניתוחים שנעשו, על מנת להגיע למסקנות שעכשיו דיברנו. אני אשמח לענות על שאלות.

מר יוסף ניסן: למישהו יש שאלות?

גב' רונית ד. עייאש: כן, לי יש. רק לעניין הערכה של גירעון עתידי של 570,000 ₪, לא, 500,000 ₪ ומשהו.

מר יוסף ניסן: 570,000 ₪.

גב' רונית ד. עייאש: זאת אומרת אתה בא ואומר האם לקחתם בחשבון, כי אני חושבת שזה גירעון בקטנה. אני חושבת שהגירעון העתידי יהיה הרבה יותר גדול, מכיוון שבשכונת עתידית לא חייב יהיה להיבנות בית ספר נוסף, ובית ספר זה מערך גירעוני, אשכול גנים נוסף, ואשכול גנים זה מערך גירעוני, כי משרד החינוך לא מממן לך 100% מההוצאות-

גב' ברוריה אליעז: נשים את הילדים בחוץ.

גב' רונית ד. עייאש: האם-

גב' עדי זנד: למה היא אמרה את זה?

גב' רונית ד. עייאש: האם הגירעון לא אמור להיות הרבה יותר גדול, על בסיס התשתיות הקיימות? כאילו כשלקחתם בחשבון רק את התשתיות הקיימות.

גב' עידית: אני אענה.

גב' רונית ד. עייאש: תודה.

גב' עידית: ערב טוב.

גב' רונית ד. עייאש: לא שמענו מה שמך?

גב' עידית: שמי עידית. הבחינה שערכנו מתייחסת לתקציב השוטף ולא לעלויות הקמה. ההנחה היא הפיתוח של שכונת המגורים יוקצו במלואם לתקציב שייגבה לעת השיווק עבור עבודות הפיתוח. ולעניין מוסדות החינוך ושירותי הציבור, הוא ימומן, הבנייה תמומן על ידי משרד החינוך... (מדברים יחד)

גב' רונית ד. עייאש: עניין ההשקעה צודקת, לא צריכים לקחת אותה, כי זה השקעה, וזה חד פעמי אין בעיה. אבל גם ההוצאות השוטפות, כמו שכולנו יודעים אינם ממומנות ב-100% על ידי משרד החינוך, ולפיכך הוצאה נוספת של בית ספר אשכול גנים, כל דבר נוסף, יש לך מן הסתם תוספת שוטפת, לא השקעות-

גב' עידית: נכון, זה החלק השני של התשובה שלי. לגבי התקציב השוטף, ההנחה היא שאם היום עלות של תושב עומדת על מספר מסוים, זה יהיה כך גם בעתיד. ככה הגענו בעצם למשמעות של אותו 500,000 ש. חשוב לי בעניין הזה, לעיתים ככול שהיישוב גדל, אז יש איזה שהוא יתרון כלכלי לגודל, והעלות הממוצעת לתושב היא יורדת.

גב' עדי זנד: זה במקרה שיש תשתיות.

גב' עידית: נקודה נוספת שגם כן צריך להתייחס אליה, כל הניתוח שערכנו מתייחס היום להוצאה לתושב בלהבים. יתכן שההוצאה לתושב בלהבים היא גם פונקציה של ההכנסות של היישוב. במידה וההכנסות היו גבוהות יותר, יכול להיות-

גב' עדנה זטלאוי: ההוצאה... יותר, נכון.

גב' עידית: מוציאים יותר מהתושב. זה במידה רבה ניהול אחראי מה שקורה כרגע. למרות שיש שימוש בקרן. אבל עדיין זה מנוהל בצורה ששומרת על איזון, ולא נכנסת חלילה לגירעון. הדבר הזה הוא עניין שהוא לא בהכרח מוחלט. תמיד אני משתמשת בדוגמא, אולי קצת יוצאת דופן ברמת השרון במשך שנים פעלה מכבסה

לחיילים. כחלק מהתקציב השוטף של המועצה. כי זה היה שירות שחשבו שנכון לתת אותו. זו הוצאה שחשבו שחשוב לתת אותה.

בערים שבהן יש הכנסות גבוהות מארנונה מניבה, יכול להיות שאפשר לתת שירותים נוספים לתושבים. זו נקודה למחשבה. אבל אנחנו כמו שאמרנו, לא ביקשנו לנסות ולייצר פה איזה שהיא אמירה דמגוגית ולא להגזים. ולכן אמרנו מה שמוציאים היום לתושב, זה גם מה שבממוצע, זה גם מה שיצטרכו בעתיד. אני מניחה שגם היום אתם מוציאים לגני ילדים ולשירותים נוספים, ולכן עשינו גזירה שווה לעתיד.

גב' רונית ד. עייאש: ההערה שלי פשוט שאני חושבת שזה באמת על הצד השמרני, זאת הנקודה. בסדר תודה.

גב' עדי זנד: אפשר לשאול שאלה?

מר יוסף ניסן: תודה. כן.

גב' עדי זנד: עידית, מתוך מה שאת אומרת אני מבינה, תתקני אותי אם אני טועה, שלמעשה להבים זקוקה להכנסות מעסקים ולא ליותר בתים למגורים. זאת אומרת הדבר המרכזי שאנחנו צריכים זה פיתוח עסקי. אם אנחנו ניקח את שאריות השטחים שיש לנו, זה השטח האחרון שיש בלהבים.

גב' עדנה זטלאוי: חוץ מהמשולש.

גב' עדי זנד: זה חוץ מהמשולש, אז אנחנו בעצם שורפים את הסיכוי שלנו להכנסות עתידיות מעסקים.

גב' עידית: זה לא בהכרח נכון, כי כפי שמיכאל ציין, חלוקת ההכנסות מאזור התעשייה זה משהו שאפשר גם לדון עליו. להקים אזור מניב... בלהבים זאת לגמרי אחת האפשרויות. אנחנו גם צריכים להיות כנים עם עצמנו ולשאול את עצמנו עד כמה דבר כזה יש לו סיכויים להצליח. לא בכל מקום-

גב' עדי זנד: כשמעבר לכביש יש לנו את עידן הנגב שרק הולך וגדל.

גב' עדנה זטלאוי: רהט הולכת וגדלה.

גב' עדי זנד: ורהט הולכת וגדלה. זאת אומרת-

גב' עדנה זטלאוי: ברגע שיפתחו ללהבים יפתחו גם לרהט.

גב' עדי זנד: הסיכוי שלנו להתחרות במה שיש כאן באזור מבחינה עסקית הוא די נמוך. ובעצם אנחנו כורים לעצמנו סוג של בור, בזה שאנחנו את השטחים שלנו נותנים לטובת מגורים. כי זה אומר-

מר שלומי שטרית: ... שאת אומרת.

גב' עדי זנד: שההוצאה פר תושב תרד, ואני מזכירה אסור להגיד את זה אולי, אבל אנחנו יישוב שרוצה למתג את עצמו כשירות גבוה לאזרח לתושב שלו. לא כמי שנותן את המינימום.

גב' עדנה זטלאוי: זה הדיסוננס.

גב' עידית: המסקנה שהגעת אליה-

גב' עדי זנד: מה?

גב' עדנה זטלאוי: זה הדיסוננס.

גב' עידית: המסקנה שכיום בצורת שיטת גביית הארנונה, זאת המסקנה, זה מה שקורה. תוספת של יחידות דיור היא לא משהו שמשפר את המאזן המוניציפאלי של רשויות מקומיות, ועדיין אנחנו צריכים לבנות יחידות דיור, כדי שנוכל... ואז בעצם עולם התכנון מקים אזורי תעסוקה, בין אזורי תעסוקה, חלקם בתוך היישובים חלקם מחוץ ליישובים, ופועלים לחלוקת הכנסות. תשמעי, אם עברתם על שקופית 14. שקופית 14 מראה באיזה אופן בני שמעון, שהיא מועצה אזורית עם מעט תושבים יחסית, נהנית ממ"ר של מעל 36 מ"ר לנפש. כאשר להבים עומד על 1.5 מ"ר לנפש, אוקיי? אז אולי חלוקת ההכנסות לא צריכה להיות בעידן הנגב, אולי חלוקת ההכנסות צריכה להיות עם מועצה אזורית בני שמעון, אני לא יודעת, יכולים להיות עוד. על צדק חלוקתי-

פרופ' מתי ליפשיץ: לפנות למשרד הפנים.

גב' עדנה זטלאוי: סליחה פנינו.

גב' עידית: ... אבל יש חלופות. זה לא משהו... מיחידות דיור. זה רק אומר שמישהו צריך לדאוג לזה שיהיו הכנסות שיוכלו לאפשר את תוספת יחידות הדיור האלה בהתאם.

מר יוסף ניסן: אגב אנחנו מדברים גם על המשולש הצפוני כאופציה כלכלית, זה בדיוק העניין.

גב' עדי זנד: אנחנו מדברים על אימות מצב-

מר יוסף ניסן: זה לא נכון שאנחנו מוותרים על עתודת הקרקע האחרונה שלנו למגורים, זה לא נכון, האמירה הזאתי לא נכונה.

גב' עדי זנד: אנחנו מדברים על מצב אוטופי. אבל מול מצב אוטופי יש גם מצבים ריאליים, ואנחנו חיים בתוך המרחב הזה מספיק שנים בשביל לדעת שאזור תעשייה צפוני של להבים יצטרך להתמודד עם תחרות מאוד מאוד קשה, שכבר היום קיימת.

גב' עדנה זטלאוי: אוקיי.

גב' עדי זנד: לא, זה לא אוקיי, זה אומר שאם אנחנו עכשיו מוסיפים עוד תושבים ללהבים, עוד בתי אב ללהבים, זה אומר שהמעמסה על המועצה הופכת להיות קשה יותר, וזה אומר, אני אגיד את זה במילים הכי פשוטות, שגם הארנונה תעלה, כי בסופו של דבר אין לנו מקורות אחרים לממן את ההישרדות שלנו.

מר שלומי שטרית: בדיוק.

גב' עדי זנד: זה מה שזה אומר. דיברנו עכשיו רק על הכלכלי. יש לי משהו להתייחס לחלק הקודם-

מר יוסף ניסן: אבל מה שאומרים, אם בד בבד עם גידול באוכלוסייה ויחידות דיור, נוכל לפתח גם את המשולש הצפוני לתעשייה. אגב אני יו"ר עידן הנגב כמו שאת יודעת-

גב' עדי זנד: ידוע לי.

מר יוסף ניסן: יש 60 מפעלים שממתינים לקרקעות בעידן הנגב.

גב' עדי זנד: ועכשיו מפתחים את האונה הדרומית, אני גם יודעת את כל המרכז לחדשנות.

מר יוסף ניסן: נכון, נכון.

גב' עדי זנד: אז אנחנו מתמודדים, אתה יודע כמו שאני יודעת אני משכירה שם.

מר יוסף ניסן: נכון. אז יש פה ביקוש מאוד מאוד גבוה לקרקעות, ואין לי ספק שזה יהיה מוצלח, בתחרות הזאתי אנחנו גם ננצח.

גב' עדי זנד: ועדיין אנחנו מדברים על טווח 5 עד 10 שנים, ובינתיים רק הגירעון הולך וגדל.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה שוב-

מר יוסף ניסן: כן ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה שוב לחזור למשפט הקודם שאמרתי אותו, שראיתי שמתני כן לקח איזה שהוא כיוון שם. אבל אחר כך הכיוון שהוא סטה אחורנית. אני אמרתי משפט אחד קודם, שעכשיו בנסיבות שנוצרו, אחרי ששמענו את חבר הכנסת לשעבר-

מר יוסף ניסן: יואל חסון.

גב' ברוריה אליעז: חסון, יואל שמו, יואל חסון. וזוה דברים שהם נוצרו עכשיו בתהליך תוך כדי התארגנות נוספת של נימוקים נוספים. צריכים עדיין ללכת ולהיות חכמים ולא רק צודקים. משום שצריך לראות ולחזות את העתיד. מה תעשה המדינה כאשר יש לה שטחים שהיא רוצה לעוט עליהם, והיא תיקח אותם בסיכומו של דבר. ומה נעשה-

מר יוסף ניסן: זאת שאלה, זו שאלה אם...

גב' ברוריה אליעז: היא תיקח אותם לבנייה, ובלי לשאול הרבה. ומה נעשה אנחנו כדי שאנחנו נוכל לכוון את הערוץ הרצוי לנו בחוכמה. ולא להיכנס עכשיו לדיון כן קיבלתי את זה בזמן, לא קיבלתי את זה בזמן. כיוון שזה היה בשישי בצהריים, יש לי מה להגיד נגד. בואו נגיד מה יעזור לנו. ומה שאני הבינותי, שמה שיעזור לנו, זה שאי אפשר לאכול את העוגה וגם להשאיר אותה שלמה. זה המסקנות שלי עכשיו מתוך ההיבט הקצר הזה שגם שמעתי כאן את החברה. איך קוראים לה?

מר יוסף ניסן: פז כלכלה.

גב' ברוריה אליעז: כן. וגם יואל חסון ומשרדו. יואל חסון ומשרדו דיבר על זה בואו חבר'ה אל תשמטו מידיכם מה שיכול עדיין להציל אתכם-

מר יוסף ניסן: לסייע כן.

גב' ברוריה אליעז: וללכת לכיוון שעדיין אתם תאחזו בצד המוביל עניינים. והעניינים גם יתפתחו לכאן ולכאן יכול להיות. אבל לפחות תהיו בצד שמוביל אותם-

גב' עדנה זטלאוי: השולט.

גב' ברוריה אליעז: כי עלול להיות שאם תהיו רק צודקים, זה יישמט מידיכם, ולא תוכלו להוביל שום דבר, זה דבר אחד. ודבר שני שאני הבינותי מהחברה-

גב' עדנה זטלאוי: הכלכלית.

גב' ברוריה אליעז: האחרונה שדיברה.

גב' ברוריה אליעז: ששוב, אי אפשר לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה. הרי את הילדים שלנו שצריכים בתי ספר וצריכים גנים, ואינשאללה צריכים תיכון, כי לא נוביל לעולם למעלה מ-1,000 תלמידים אוטוטו על פני הכבישים, אז אנחנו צריכים כמובן לחשוב על זה, שהיישוב הזה משקיע בדברים החשובים שלו. חינוך הוא בוודאי הדברים החשובים שלו, על זה הייתה המלחמה הרי בהחלפת השלטון. ועם הדגל הזה שאנחנו צריכים את החינוך, אז אנחנו צריכים לדאוג, אני נותנת דוגמא של החינוך, כי כולם דיברו על זה, כי כאן דיברו על בתי ספר וגנים וכו', לא דיברו על דוגמאות אחרות. אז לכן גם אני הולכת עם הדוגמא הזאת. אז אנחנו צריכים למצוא כן את הפתרון. כבר היה לנו ויכוח כשרצינו להעלות את הארנונה ב-30 ש, וחצי מהמועצה קראה חמס על כך שמשפחה שלמה תצטרך לשלם לשנה על חצי פלאפל ובקבוקון שתייה. ואם אני חוזרת לדוגמא בעניין של העוגה שאוכלים אותה ורוצים להשאיר אותה שלמה. אם אנחנו צריכים לדאוג כי העניינים בינתיים העסקיים עוד לא יצאו לפועל, אני מאוד מקווה שכן המשולש יגרום לנו איזו שהיא נחת, וכן נוכל ממנו לקצור איזה שהם פירות לטובת המאזן התקציבי, זה עוד לא אלמן ישראל, עדיין יש תחרויות נכון, אבל יש לנו גם שטח, יש לנו מה להציע. אז אני שמה את זה בסוגריים, כי משם עדיין יכולה לבוא איזה שהיא עזרה ולא רק מעט. אני עדיין אומרת שכשנגיע ונדרש לעניין הארנונה, בשביל שכן נקים חינוך, וכן נקים את המוסדות לילדים, וכן נחלק כיתות של כמעט 40 ילדים וכו' וכו'. אז אנחנו-

מר יוסף ניסן: וגני ילדים.

גב' ברוריה אליעז: וגני ילדים שעומדים בפתח, היישוב גדל. צריך לשים את הילדים איפה שהוא. עשינו חשבון רק לפני שבועיים שאנחנו עומדים להיות תוך 3 שנים כ-1,000 ילדים ביישוב. אז אם נדרש כשיגיע למשל, דוגמא אחת, יום הארנונה ונצטרך להצביע גם אם נוסף 30 ש למשפחה לשנה, אני בטוחה שתושבי להבים יעמדו בזה. אז בבקשה, בואו נחשוב איך אנחנו צועדים קדימה, ולא רק איך אנחנו יכולים לשים את המהמורות בדרך, כדי ששום דבר שצריך לא יזוז. ושוב פעם, קצת לתת שיקול דעת לתבונה ולא רק להיאחזות ב-"אני צודק, אני צודק". אז אני גם צודק ולא תמיד הצדק יכול לצאת ב-100% לאור. כי יש תהליכים שאתה צריך להתחשב בהם.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אין בעצם חילוקי דעות פה, יש רק איזה שהיא דעה אחת שהיא מתפצלת פה הרי. כל המועצה הצביעה פה אחד כנגד שרונים. אין חילוקי דעות בין אף אחד מהחבר'ה שיושבים פה ואלה שלא הגיעו.

גב' עדי זנד: נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: כולם הצביעו נגד. הנקודה היחידה שהיא פה חלוקה, זה האם כן או לא... את 8200 לדרישות שלנו לצרכים שלנו ולצריכה הלאומית. פה מתחלקים, הרי לכולנו ברור שאין שרונים מבחינתנו, אולי יהיה שרונים ולא נזכה, אבל אין מבחינתנו. אז הדבר היחיד שפה עומד על הפרק זה אלה שחושבים שצריך למנף את 8200, הן מבחינת טובת להבים, הן מבחינת טובת המדינה. ולרדת כמו שאמרתי לפרטים הקטנים על כל הסכם, ולנצל את 8200 להשיג דברים לטובת להבים. פה יש חילוקי דעות. אלה שבעד ואלה שנגד. ולכל אחד יש את הנימוק מעצמו.

מר יוסף ניסן: אני רוצה לומר משהו, קודם כל כבר התקציב לשנה הבאה, בגלל שזה המצב של היישוב בגביית מיסים שלו נוצר גירעון, היום הגזברית דיברה איתי על גירעון שבין 2 ל-3 מיליון ש"ח, בתקציב השוטף לשנה הבאה.

פרופ' מתי ליפשיץ: ל-2022.

מר יוסף ניסן: ל-2022 כבר כן. ואת זה צריך לקחת בחשבון. דבר נוסף, בסקר שערכנו לתושבים היה רוב גדול של התושבים בעד שכונת 8200. זאת אומרת שאנחנו לא עושים משהו בניגוד לדעת רוב התושבים, זה לא משהו שעכשיו-

מר שלומי שטרית: אני חולק עליך, אני חולק עליך.

מר יוסף ניסן: רגע, רגע, אבל אתה לא תדבר עכשיו.

מר שלומי שטרית: אוקיי.

מר יוסף ניסן: ... אני אתן לך לדבר.

מר שלומי שטרית: ... אין לי בעיה.

מר יוסף ניסן: אני אתן לך לדבר, אבל אל תתפרץ לדברים. לכן אנחנו צריכים לעבוד בשום שכל, גם ברוריה דיברה על זה וגם מתי דיבר על זה, כי אני חושב שלא לקחת בחשבון את 8200, זה לא לחשוב על עתיד ביישוב. זה... אלה הדברים בסופו של דבר.

פרופ' מתי ליפשיץ: ... לקחת את 8200, צריך לקחת אותם נכון.

מר יוסף ניסן: בהחלט.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא להתפתות.

מר יוסף ניסן: בהחלט.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא להתפתות ל-IQ של 8200.

מר יוסף ניסן: בהחלט.

פרופ' מתי ליפשיץ: ... להתפתות ל-IQ של להבים.

מר יוסף ניסן: מתי בשביל זה לקחנו את היועצים, ובשביל זה אנחנו מסיקים את המסקנות הנדרשות, אנחנו יודעים מה אנחנו רוצים מהמדינה, כדי, לאפשר את הדבר הזה. אני לא רוצה להביא את היישוב הזה לפשיטת רגל, שלא יהיה לנו מקורות הכנסה, זה ברור. וזה חלק מהעניין. כן עפר.

פרופ' עפר לוי: אוקיי, אז קודם כל אני רוצה להודות מאוד לפרופ' אבי גרוס-

מר יוסף ניסן: כן לגמרי.

גב' ברוריה אליעז: ואני שכחתי להודות.

פרופ' עפר לוי: ולד"ר אמיר קמינצקי, אז באמת לא מובן מאליו בכלל התרומה

שלכם, ההשקעה של הזמן המאמצים. תודה רבה.

מר יוסף ניסן: אגב ראוי לציין במעמד הזה שפרופ' אבי גרוס הומלץ על ידי שלמה שטרית.

מר שלומי שטרית: לא ב-8200. לא ב-8200. הכנסתם לנו את זה מאחורה. לא על 8200.

מר יוסף ניסן: זה לא קשור.

מר שלומי שטרית: לא הייתה בנייה...
(מדברים יחד)

מר שלומי שטרית: נכון המלצתי עליו, אבל לא על 8200.

מר יוסף ניסן: עפר דבר.

מר שלומי שטרית: לא על 8200. 8200 עמד פה בדלת לא כשרה. לא כשרה בעליל. אני לא רוצה לומר דברים, אבל ב-8200...

מר יוסף ניסן: שלומי, שלומי-

מר שלומי שטרית: בצורה לא הוגנת...

מר יוסף ניסן: תן לעפר לסיים, תן לעפר לסיים רגע.

פרופ' אבי גרוס: כמו שאתה יודע גם עכשיו יש 8200, כי הסברתי לך את זה 3 פעמים, אמרת שאתה מבין, בפעם השנייה שאמרת מבין, בפעם השלישית שאמרת שאתה מבין, והיום אתה עדיין לא מבין מה שאני אומר, זה הכול.

מר שלומי שטרית: בתנאי-

מר יוסף ניסן: תודה.

מר שלומי שטרית: לא תנאי.

מר יוסף ניסן: כן עפר.

פרופ' עפר לוי: מה שהתחדד אצלי מאוד לאורך ה-
(מדברים יחד)

גב' ברוריה אליעז: רגע חבר'ה אבל אי אפשר, קטעתם אותו, עכשיו הוא לא מדבר.

מר יוסף ניסן: תנו לעפר לסיים.

מר שלומי שטרית: יש פה דברים לא כשרים.

פרופ' אבי גרוס: מה את יודעת על מה שעבר ביני לבינו?

גב' רונית ד. עייאש: לא ביניכם.

מר יוסף ניסן: אבי-

גב' רונית ד. עייאש: אמרת לי 'את לא מבינה', 3 פעמים אמרת לי 'את לא מבינה'.

פרופ' אבי גרוס: יכול להיות.

גב' רונית ד. עייאש: אז אני-

מר יוסף ניסן: חברים עפר מדבר, רונית.

גב' רונית ד. עייאש: אז אתה טועה.

מר יוסף ניסן: רונית, עפר מדבר.

פרופ' אבי גרוס: ... שאת לא מבינה.

פרופ' עפר לוי: אז מה שהתחדד אצלי מאוד לאורך השנים והתחזק-

גב' רונית ד. עייאש: קצת מתנשא.

פרופ' עפר לוי: זה ש-

פרופ' אבי גרוס: מה לעשות.

גב' רונית ד. עייאש: שחזור מקרה שרונית, שמה לעשות כרגע זה מצב נתון, צריך לפתור אותו הכי טוב שאפשר, אבל כמובן שזה יצר הרבה בעיות. ושחזור והעצמה של הבעיות שיש כרגע בשכונת שרונים שיווק לשוק החופשי, זה יהיה אסון, ובעיניי צריך להימנע ממנו בכל צורה. אפילו אם שי 8200, זה רק 8200, רק בנים ממשיכים. ליצור בכל דרך שיווק לשוק החופשי, עשינו מזה יותר מידי. ועדיין ייקח שנים להתמודד עם זה. עכשיו, אני חושב שיש פה מצב שלהגיד לא בכל מחיר וכל מיני סיסמאות ולא נבנה ולא משנה מה, אז יכול להיות שאפשר גם להגיד את הדברים האלה. אבל נכון לחשוב מה קורה אם כן, מה קורה אם לא. זה לא נמצאים פה באיזה וואקום. ואנחנו יכולים להחליט לא בונים, לא מעניין אותנו כלום, לא רמ"י, לא משרד השיכון, לא הפיתוח של המשולש הצפוני לא כלום. אז יש השלכות, לכל החלטה יש השלכות. כמובן, ואפשר להביא טיעונים לכאן ולכאן. אבל זה לא שאנחנו יכולים להחליט וזהו, ולא מעניין אותנו מה יהיה, כי זה אחריות שלנו לחשוב מה יהיו ההשלכות.

מר יוסף ניסן: לגמרי.

מר שלומי שטרית: טוב, אני אעשה-

פרופ' עפר לוי: רגע עוד לא סיימתי שלומי.

מר שלומי שטרית: סליחה.

פרופ' עפר לוי: לא להיכנס לדברים שלי, תן לי לדבר. אז נמצאים פה במצב שמצד אחד דובר פה למה לא לעשות קודם את הפיתוח של המשולש הצפוני, כי אי אפשר לעשות את זה, כי רמ"י עכשיו בגלל גם המחלוקת עם רמ"י, הם מקפידים את הכול

הבנתי, לא עושים כלום עד 2030, כל עוד יש את המחלוקת הזאת על שרונים. אני חושב שנעשתה פה עבודה מצוינת גם של הצוות גם של הלוביסטים. ולראות איך אפשר לפרק קודם כל את המוקש. זה לא שעכשיו מחליטים 8200, מחר מתחילים עם 8200. יש פה מטרה שנראה שמה שיכול לשרת אותנו, למנוע גם לבטל את הערר, ולעשות איפוס לתהליך ולתכנן מחדש בתנאים שהם יותר טובים לנו, זה כרגע להשתמש בכל הכלים שיש לנו, כנראה באמת שזה הכלי הכי משמעותי, עם החשיבות גם ברמה הלאומית. זה לא אומר שזה מחר יוצא לפועל. אנחנו עדיין נצטרך להחליט באיזה תנאים כמו שמתי אמר, לחשוב על פרטי פרטים איך אנחנו עושים את זה בצורה שהיא הכי בטוחה והכי נכונה ובתזמון ובקצב והכול. אבל אסטרטגיה גם בעיניי שכרגע להשתמש במה שיש, ואני לא יודע מה יש לנו חוץ מזה שיכול לפתור גם כרגע את המצוקה, שגם אנחנו נמצאים בה של כל הפיתוח וההתקדמות של היישוב. אז אני אמרתי בעד שיווק חופשי, אני לגמרי נגד. כרגע להתקדם ולראות איך אפשר לעשות את, אם מביאים את 8200 בתנאים שהכי מתאימים לנו, לא להתפשר על שום דבר, לא למהר עם שום דבר, אבל כן לחשוב איך אנחנו כן יכולים להתקדם, לקדם את היישוב שיש עוד דברים גם שכרוכים בזה בקשרים מול רמ"י ובפיתוח של המשולש הצפוני של היישוב.

מר יוסף ניסן: 100%.

גב' עדנה זטלאוי: יוסי, יוסי שנייה.

מר יוסף ניסן: רגע בואו נסיים-

גב' עדנה זטלאוי: אם יש עוד שאלות לגבי היועץ הכלכלי בסדר. יועץ תחבורה כבר ממתין.

מר יוסף ניסן: אז היועץ הכלכלי יכול לרדת, נכון?

מר יואל חסון: אפשר לשחרר אותנו?

גב' עדי זנד: לא, לא, אתכם לא.

מר יואל חסון: אותנו לא.

גב' עדנה זטלאוי: ראה זאת כמחמאה. אז ליועצים הכלכליים אין יותר שאלות?

מר יוסף ניסן: היועץ הכלכלי יכול לרדת.

גב' רונית ד. עייאש: תודה.

גב' עדנה זטלאוי: תודה.

פרופ' עפר לוי: יוסי רק עוד משפט אחד-

גב' עדנה זטלאוי: ויש לנו את חורחה שצ'ופק נכון?

דובר: זה יעקב.

פרופ' עפר לוי: אם אפשר-

מר יוסף ניסן: רק דקה, עפר יסיים.

פרופ' עפר לוי: משפט אחד אחרון, כמובן שאין ביטוח ב-100% שישארו פה 8200 ל-40 שנה ודורות המשך. אבל יש גם חשיבות מאוד גדולה, לאור הפיתוח שנסחב במשך הרבה מאוד שנים, בעשור ויותר יכול להיות, שחיים בתוך אתר בנייה בשכונות. אם יש התחייבות להקים את השכונה, להתחיל אותה ולסיים אותה בטווח מוגדר של 3-4 שנים, זה כבר יהיה סיפור אחר לגמרי ממה שאנחנו חווים היום משרונית. ולכן גם זאת בעיניי נקודת זכות של בניית שכונה צבאית-

גב' עדנה זטלאוי: אם יהיה מספר קטן, אם יהיה מספר קטן, זה יתחיל וייגמר בצורה מרוכזת תוך זמן קצר. ואם זה יתרחב ל-680 מגרשים, אז אתה רואה באיזו מציאות אנחנו.

מר שלומי שטרית: טוב, אני עכשיו אדבר.

מר יוסף ניסן: כן שלומי.

מר שלומי שטרית: ראשית אני חושב שבאמת -

מר יוסף ניסן: רגע דקה, דקה, אולי נשמע את היועץ התחבורתי?

גב' עדנה זטלאוי: אני גם חושבת, אחר כך נקיים את הדיון.

מר שלומי שטרית: אין בעיה, נשמע...

מר יוסף ניסן: יועץ התחבורה, חורחה נמצא איתנו?

גב' עדנה זטלאוי: יעקב? יעקב?

מר יעקב שצ'ופק: ערב טוב. אני אתחיל -

גב' עדנה זטלאוי: הוא בנהיגה.

מר יעקב שצ'ופק: אני מתנצל על... אני פשוט בנסיעה...

גב' עדנה זטלאוי: נסיעה טובה.

מר יעקב שצ'ופק: אנחנו ניתחנו את הפרויקט של שרוניים ביחד עם המצב הקיים והצפוי של היישוב עם הפרויקט הזה. כדי לסכם את זה ולעשות את זה קצר, בעצם אנחנו הבחנו שצפוי כשל משמעותי באזור של מחלף המפרידן של להבים וכל הקומפלקס יחד עם הכיכר והכניסה של הצומת עם שדרות תמר ורימון. אומנם מבחינתכם זה לא חדשות, כי זה מה שאתם חווים כל יום -

גב' עדנה זטלאוי: שנים.

מר יעקב שצ'ופק: אבל מה שכן צריך לקחת בחשבון, שכיום מתבצע מחלף על כביש 40, שלמעשה היום אתם סובלים, קשה לכם לצאת ולהיכנס ליישוב, בגלל הבעיות של הצומת שהוא על כביש 40. ברגע שהמחלף יושלם, למעשה הבעיות האלה שאתם חווים ביום יום ייעלמו. אנחנו גם יודעים שהכול טוב ויפה, אבל ברגע שהשכונה גם שרונית וגם שרוניים אם תאושר ויתחילו להתאכלס, למעשה הבעיה תהיה שהמחלף, הצומת

הצפונית של המחלף, הוא לא יכול המחלפון אני מדבר על המפרידן ביציאה מהיישוב. הוא לא יכול לשאת את ההיקפים הגדולים של תנועה שייווצרו בתוך היישוב. היישוב הזה הוא למעשה איזה מן אזור ללא מוצא אפשר לקרוא לזה, שהגישה העיקרית היא דרך אותו מפרידן. כל התנועה ברגע שהיא תתחיל לצאת, בגלל התוספת של התנועה, בגלל התנאים הגיאומטריים הנחותים של הפתרון שנעשה צריך להגיד שהדבר הזה נעשה בזמנו עבור יישוב יחסית קטן, ולא לקחו בחשבון את הפיתוח שהולך להיות. ואז התנאים הפיזיים גיאומטריים של אותו מפרידן לא מאפשרים גידול משמעותי בנפח התנועה שצריך לעבור גם פה. בעיקר כל מה שקשור למעבר מתחת לכביש 31, ששמה הוא מאוד צר. אפשר להגיד זה לא דברים שבסופו של דבר לא ניתנים לפתרון, אולי... צריך לעשות מחלף חדש וכן הלאה-

גב' עדי זנד: אין לנו את זה, נעשה אחד חדש.

מר יעקב שצ'ופק: אבל מעבר... השכונה, המינימום שצריך לבקש זה שכל הפתרון התחבורתי יהיה חלק, שליישוב עצמו יהיה חלק מהפתרון של השכונה עצמה. דבר נוסף שמחריף עוד יותר את העניין, זה הנושא של אזור תחנת הרכבת. באזור תחנת הרכבת... נסלל מקום לתחבורה ציבורית, שהוא מאוד גדול, הרבה מעבר לצרכים של היישוב עצמו. המשמעות של מה שאני, המסקנה שלי מכל המסוף הזה, הוא שלמעשה המסוף הזה אמור להיות גם כן אחד מהעורקים התחבורתיים של כל אזור התעסקה של עידן הנגב. האזור הזה זה אומר שכמות מאוד גדולה של אוטובוסים וכמובן... ויעמדו שמה בתוך האזור הזה... זה רק יוסיף ויחריף את הבעיה... מהיישוב.

מר יוסף ניסן: טוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: אפשר לשאול שאלה?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: כן, לי יש שאלה.

פרופ' מתי ליפשיץ: רציתי לשאול אותך, אתה שומע אותי?

מר יעקב שצ'ופק: בהקשר הזה-

גב' עדנה זטלאוי: הוא לא סיים.

מר יוסף ניסן: יעקב אתה שומע?

מר יעקב שצ'ופק: אני שומע, אני שומע.

פרופ' מתי ליפשיץ: יעקב יש לי שאלה, אמרת שבמצב הנוכחי המחלף יפתור את הבעיה שקיימת עכשיו, האם הבנתי נכון?

גב' עדנה זטלאוי: כן, זה יפתור את הבעיה...

מר יעקב שצ'ופק: נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: האם ששרונית תתמלא, עכשיו היא בשליש בערך. האם רק אם שרונית גם המחלף יפתור את הבעיה?

מר יעקב שצ'ופק: כן. צריך להבין ברגע שכביש 40 התנועה תזרום, וכל מה שישאר, והתנועה שנוצרת ממזרח למערב היא למעשה תוסדר לא בצומת אחת אלא ב-2 צמתים... גם באופן מדורג, כשאחד מהכיוונים, מי שבא מכיוון להבים ורוצה, עד כמה שאני זוכר נוסע לכיוון באר שבע, יש אפילו לולאה.

מר יוסף ניסן: נכון.

מר יעקב שצ'ופק: אז למעשה הקיבולת של אותו צומת, של אותה נקודה... באופן משמעותי עד כדי פתרון למעשה של כל הבעיה, לפחות בעתיד הנראה לעין, גם אם יכפילו את היישוב בלהבים. למעשה הוא... היחידי יחד עם... מכיוון מזרח ליישובים רהט...

גב' רונית ד. עייאש: רק שאלה קטנה לקהל, יותר מאשר אליך. אם 8200 יגיעו הם ירחפו מעל הצומת? כאילו לא הבנתי, הם יגיעו לבאר שבע בלי לעבור את הצומת הזו?

פרופ' מתי ליפשיץ: לא, התנאי, את צודקת-

גב' רונית ד. עייאש: אתה מבין? מה זה משנה, 8200 הם יהיו בחלליות.

פרופ' אבי גרוס: זה בדיוק מה שניסיתי להסביר לך.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבי רק לענות לרונית-

מר יואל חסון: חבר'ה 8200 לא צריכים כבישים, הם חוזרים בזמן, זה הכול בסייבר.

גב' רונית ד. עייאש: זהו, זה מה שרציתי להבין.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז רונית-

גב' רונית ד. עייאש: תודה על התשובה, מעולה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני אתייחס למה שאמרת.

גב' רונית ד. עייאש: מיציתי עד הסוף, כן נלך על זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני אתייחס למה שאמרת.
(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: חברים רגע, רגע.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה להתייחס לרונית. השאלה במקומה.

מר יעקב שצ'ופק: משהו לגבי 8200 שדיברתם. בעצם 8200 בעיקרון הוא לא רלוונטי. ברגע שיש עוד 800 נגיד יחידות דיור, הן מתאכלסות על ידי אנשים עם משפחות וכך הלאה, וזה הצרכים שלהם. היישוב להבים גם אם יכפילו פי 3, עדיין הוא לא יכול להצדיק כשלעצמו מערכת של תחבורה ציבורית-

גב' עדנה זטלאוי: ברור.

מר יעקב שצ'ופק: שיכולה לשרת אותה באופן סביר... לא משנה איפה בן אדם עובד או איפה המשפחה הזאת, מאיפה המשפחה הזאת מתפרנסת ומכניסה את הכסף... להתקיים. הסוגיה... 8200 כן או לא היא לא רלוונטית. מה שחשוב זה אנשים שיבואו לגור שמה. והם-

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר יעקב שצ'ופק: אלה שבסופו של דבר יזדקקו-

גב' רונית ד. עייאש: לא חשבתי לרגע, הם מרחפים.

מר יעקב שצ'ופק: הם יהיו...

מר צח בורוביץ': אני אסביר לכם את הרלוונטיות כאן של 8200. אני מזכיר לכם מה דיברנו בתחילת הדרך... למהלך הזה... המטרה היא להתגבר גם על הכשלים האלה, על הכשלים התחבורתיים. זה הקשר ל-8200.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז חבר'ה אני רוצה לענות לרונית לעצם השאלה. תנאי קרדינלי, תנאי ראשון ל-8200 לכל ההסכם הזה, זה-

גב' עדי זנד: תשתיות.

פרופ' מתי ליפשיץ: תחבורה, זה יציאה דרומית לכביש 40. בלי זה אין 8200 רבותיי.

גב' עדנה זטלאוי: היה לנו-

גב' רונית ד. עייאש: משרד התחבורה מתנגד.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה תנאי קרדינלי.

גב' רונית ד. עייאש: כתב לנו מכתב שהוא מתנגד.

מר שלומי שטרית: משרד התחבורה שלח לי 2 מכתבים כאלה...

פרופ' מתי ליפשיץ: אז זהו פותחים משחק חדש.

מר שלומי שטרית: אבל למה לא הביאו אישור שכן...

פרופ' מתי ליפשיץ: אם הם לא יסכימו שלומי-

פרופ' אבי גרוס: משרד הביטחון ירצה אז משרד הביטחון-
(מדברים יחד)

גב' רונית ד. עייאש: 8200-

פרופ' מתי ליפשיץ: אבי, שאלה אחרונה. רונית שאלה אחרונה.

מר שלומי שטרית: אנחנו לא רוצים את 8200.

פרופ' מתי ליפשיץ: שלומי, שאלה אחרונה. אם כולנו פה היינו יודעים שפותחים את
כביש 40 לשכונה הדרומית, האם הייתם מצביעים בעד 8200, אם היה את הכביש הזה?

גב' רונית ד. עייאש: מתי-

מר שלומי שטרית: לא ... לא.

פרופ' מתי ליפשיץ: זאת השאלה.

מר יוסף ניסן: גם זה לא, גם זה לא, הבנת?

גב' רונית ד. עייאש: אני אסביר לך-

פרופ' מתי ליפשיץ: זכותך הלגיטימית, אבל-

גב' רונית ד. עייאש: אני אסביר משפט אחד, ואני אתן את רשות הדיבור.

מר יוסף ניסן: רגע, רגע דקה, יש שאלות? יש שאלות למיכאל?

גב' עדנה זטלאוי: ליעקב, ליעקב.

מר שלומי שטרית: עכשיו תורי לדבר, אני חושב שהגיע הזמן שאני אדבר.

מר יוסף ניסן: רגע דקה, דקה, בוא נשחרר אותו. יש שאלות ליעקב?

גב' עדי זנד: כן, לי יש.

מר יוסף ניסן: כן עדי.

גב' עדי זנד: איפה הוא? יעקב? הוא הלך.

מר יעקב שצ'ופק: אני שומע.

גב' עדי זנד: יעקב, האם יש השפעה לתחשיבים שעשיתם, לזה שאנחנו יישוב שהוא הרבה יותר מבוגר, הגיל היחסי שלנו מבוגר ביחס ליישובים אחרים במדינת ישראל. אחת הטבלאות ששמת, אני לא זוכרת כי כרגע-

גב' רונית ד. עייאש: ... החברה הכלכלית.

גב' עדי זנד: לא, לא, לא, לא.

גב' רונית ד. עייאש: כן, כן.

מר יעקב שצ'ופק: לא, לא.

גב' עדי זנד: רגע, הא סליחה. אחת הטבלאות שהייתה מהחברה שעשתה לנו את הייעוץ הכלכלי, היה שהגיל הממוצע בלהבים הוא ב-16% אזרחים ותיקים, סליחה 13.8% אזרחים ותיקים שהממוצע הארצי הוא 9%, 9.45%. האם המשמעות הזאת שיש לנו, אנחנו יישוב שמבוגר יותר, הם יש לו השפעה גם מבחינת התחבורה וגם מבחינת

הנושא של עומס תעבורתי בתוך היישוב שלנו.

מר יעקב שצ'ופק: מבחינת הרכב האוכלוסייה, כמה שאני זוכר, אין לי את הנתונים מול העיניים, אבל בערך איזה 60% מהאוכלוסייה היא בגיל מה שנקרא גיל עבודה, בין 20 ל-65.

פרופ' מתי ליפשיץ: גם בפנסיה עובדים רונית.

גב' עדי זנד: לא, לא, אנחנו-

מר יעקב שצ'ופק: ... דבר שני היקף התנועה-

גב' רונית ד. עייאש: אני מתנצלת מתי, אני מתנצלת מתי. אמיתי, אני מתנצלת על ההערה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני מבין שזו הייתה הארה ב-א'.

גב' עדנה זטלאוי: כן יעקב.

גב' רונית ד. עייאש: לא, לא, הערה ב-ע'.

מר יעקב שצ'ופק: מבחינה זו היישוב הוא לא שונה באופן מהותי, לפחות לא בשלב הזה מיישובים אחרים מבחינת היקף האוכלוסייה וגיל העבודה מסך הכול האוכלוסייה. זאת אומרת יכול להיות שביישובים אחרים יש... הגילאים הצעירים יותר, הם יותר משמעותיים. אבל בכל מקרה זה עדיין אותו סדר גודל. ואני... שים הזמן תהיה פה איזה שהיא תחלופה, כך... זה פחות או יותר יישמר. ובסופו של דבר... מבחינה זו סך הכול כמות התנועה, זאת אומרת יש מקדמים מקובלים לניתוח, זה מקובלים על משרד התחבורה, זה אותם המקדמים שאנחנו התחשבנו בהם, כדי לחשב את העומס הצפוי. ולא מתייחסים בעניין הזה על ההבדל של האוכלוסייה.

גב' עדי זנד: אני מבינה את התשובה שלך, תודה עליה. אני כן חושבת דרך אגב גם לפי הנתונים, אנחנו חריגים גם בנושא של ילדים. יש לנו 27% עד גילאי 17 בעוד שבשאר האוכלוסייה זה 30% ומשהו עד גילאי 17. זאת אומרת אנחנו יישוב מבוגר. מה

עוד שאנחנו יישוב מבוגר ומבוסס. ילדים בני 18, 19, 20 שגרים פה בבתים של ההורים שלהם, מחזיקים רכבים. אני יכולה לפחות להעיד בבית שלי, אנחנו 3 נפשות עם 3 מכוניות. אז אני רק רוצה להגיד שיש אצלנו אנומליה ביחס לכלל האוכלוסייה, וזה אומר שיש פה איזה שהוא מצב שהוא לא מתאים למספרים המוחלטים של משרד התחבורה, אלא צריך לקחת אותם בחשבון, כי אנחנו לא נורמליים ביחס לממוצע באוכלוסייה.

מר יוסף ניסן: אבל דווקא ברגע שיש יותר מבוגרים, שהם לא עובדים, לא בגיל העבודה-

גב' עדי זנד: הם גם יש להם מכוניות.

מר יוסף ניסן: אבל זוג פנסיונרים מסתדר עם רכב אחד, זה בדיוק העניין. (מדברים יחד)

מר שלומי שטרית: אני רוצה לדבר עכשיו, חברים אני רוצה לדבר ואני רוצה להתחיל קודם-

מר יוסף ניסן: רגע, רגע-

מר שלומי שטרית: אני רוצה לדבר עכשיו.

מר יוסף ניסן: אפשר לשחרר את יעקב?

מר שלומי שטרית: כן, אתה יכול לשחרר.

גב' עדנה זטלאוי: זהו, אם אין יותר שאלות.

גב' רונית ד. עייאש: תודה רבה.

מר יוסף ניסן: יעקב תודה. יעקב תודה.

מר שלומי שטרית: אני רוצה להתחיל ולענות דווקא לאיש שאני באמת מעריך פה,

וזה למתי. מתי אתה יודע למה אמרתי לך שגם אם תהיה נוספת אני גם אתנגד? כי יציאה נוספת שהבטיחו לנו, כמו שהבטיחו לנו לפני 20 שנה את הפקק פה. רק עוד 20 שנה יהיה לך פה יציאה. לכן אני לא מוכן לקחת את האחריות הזאתי. אבל עניתי לך בכנות, זו הסיבה. אני רוצה לפרק את הערר הזה קודם כל. אני אמתין עד שתהיה תשובה לערר, לאחר מכן אנחנו נקבל את ההחלטות האחרות. אבל אני רוצה להגיד לכם-

מר יוסף ניסן: מי זה אנחנו? מי זה אנחנו?

מר שלומי שטרית: אני והחברים שלי שיושבים פה.

מר יוסף ניסן: כולם פה חברים שלך?

מר שלומי שטרית: שמתנגדים לכל בנייה לכל בית פה-

מר יוסף ניסן: כולם פה חברים שלך שלומי?

גב' עדי זנד: כן.

מר שלומי שטרית: מכיוון שכל מה ששמעתי הערב שכנעתם אותי. אתם באתם ואמרתם לי שזה מכביד, הארנונה מכבידה, ואין פקקים, שכנעתם אותי שאנחנו לא צריכים יותר שכונות פה. אתם אומרים את זה פה. אז למה אנחנו צריכים. אני מצפה ממך יוסי להיות גבר, לקום להגיד אני הבעל הבית, בעל הבית השתגע, לא רוצה לבנות פה. כשאני אסיים את שכונת שרונית, מתוך 700 בתים בנו שם רק 200 בתים. עוד 500 בתים זה ייקח עוד 15 שנה. אז נחליט לבנות עוד שכונה. מי יכול לכפות עליך? פניי בדש כפו עליו?

מר יוסף ניסן: עוד פעם אתה לא מכיר את הנתונים.

מר שלומי שטרית: על פניי בדש כופים?

מר יוסף ניסן: אתה לא מכיר את הנתונים בכלל.

מר שלומי שטרית: על רוביק דנילוביץ' כופים?

מר יוסף ניסן: אתה לא מכיר את הנתונים.

מר שלומי שטרית: לא כופים על אף אחד, גם אתה צריך להגיד להם לא. אבל אתה רוצה את השכונה. אתה רצית מלכתחילה, אתה ניסית לשכנע את כולנו לגבי השכונה הזאת. ודחפתם לנו אותה פה מלמטה. ואנחנו נשתוק עכשיו, כי אנחנו נמתין לערר. אבל שתדע לך יוסי, זה לא יעבור.

מר יוסף ניסן: בסדר.

מר שלומי שטרית: התושבים לא מטומטמים, הם לא רוצים בנייה פה, הם מבינים שזה גם ערך הבתים שלהם, הם מבינים שזה גם ביטחון-

מר יוסף ניסן: מה זה קשור לערך הבתים בכלל?

מר שלומי שטרית: מה זה קשור? מה זה קשור לערך הבתים?

מר יוסף ניסן: מה זה קשור לערך הבתים? ההיפך, זה להעלות את ערך הבתים.

מר שלומי שטרית: לא, לא, היצע-

מר יוסף ניסן: זה להעלות את ערך הבתים.

מר שלומי שטרית: אני ראיתי-

מר יוסף ניסן: אתה אפילו לא מבין...

מר שלומי שטרית: אני רואה כמה עולה בית בלהבים היום, 2 מיליון ₪ בישנה, מסכנים הפנסיונרים שלנו. 2 מיליון ₪ נשאר להם.

גב' ברוריה אליעז: אני קונה ב-2 מיליון ₪.

מר שלומי שטרית: לאן אנחנו רוצים להגיע?

מר יוסף ניסן: ...

מר שלומי שטרית: אל תגייד לי לא יוסי.

מר יוסף ניסן: היום נמכר מגרש ב-2,300,000 ₪ ואתה יודע את זה. אז איך אתה אומר 2 מיליון ₪ על בית?

מר שלומי שטרית: תסתכל על עצמך במראה, תסתכל על עצמך במראה ותאמר את האמת. היוזמה הזאת של שכונת שרונים-

גב' רונית ד. עייאש: יוסי, תן לו לדבר.

מר שלומי שטרית: הייתה של אלי לוי בכלל. אלי לוי המציא את השכונה הזאת. אלי לוי הביא אותה בתנאים יותר טובים ממך, עם פארק הייטק במשולש שמה. כן, אלי לוי הביא. המועצה הקודמת הביאה את השכונה הזאת.

מר יוסף ניסן: פארק הייטק?

מר שלומי שטרית: נכון. ואנחנו ביחד דחינו-

גב' רונית ד. עייאש: בוודאי.

מר שלומי שטרית: אותו 7 שנים.

גב' רונית ד. עייאש: בוודאי.

מר שלומי שטרית: 7 שנים דחינו את השכונה.

גב' עדנה זטלאוי: והמחלף הדרומי.

מר שלומי שטרית: אתה איתי ביחד היית איתי ודחינו את השכונה. מה קרה? אתה

מוכר את היישוב בשביל כסף? אתה לא ראוי להיות ראש מועצה. אתה לא ראוי להיות ראש מועצה שאתה מוכר את היישוב בכסף. ואני אצביע לך נגד התקציב, ואני קורא לכולם פה להצביע נגד התקציב, כי אנחנו לא נהרוס את היישוב שלנו. לא בנויים יותר. אתה לא רואה מה קורה מבחינה בטיחותית פה? אין ביטחון, אין תחושת ביטחון זה כבר, ואנחנו כאלה קטנים-

גב' ברוריה אליעז: אתה-

מר שלומי שטרית: אני מדבר-

גב' ברוריה אליעז: אתה לא מפחיד-

מר שלומי שטרית: אני לא הפרעתי לך.

גב' ברוריה אליעז: אתה לא מפחיד-

מר שלומי שטרית: אני לא הפרעתי לך.

גב' ברוריה אליעז: אבל אתה-

מר שלומי שטרית: אני לא הפרעתי לך.

מר יוסף ניסן: אל תצעק עליה.

מר שלומי שטרית: לא הפרעתי לך.

גב' ברוריה אליעז: אבל אני-

מר שלומי שטרית: לא הפרעתי לך.

גב' ברוריה אליעז: אני-

מר שלומי שטרית: אני לא הפרעתי לך.

גב' ברוריה אליעז: אני לא...

מר יוסף ניסן: אל תצעק עליה.

מר שלומי שטרית: לא הפרעתי לך. אתם 12 מגרשים-

גב' ברוריה אליעז: אתה מקלל, תתבייש לך.

מר שלומי שטרית: 12 מגרשים מכרת...

גב' ברוריה אליעז: תתבייש, מי הצביע אם לא אתה-

גב' עדנה זטלאוי: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: תתבייש.

מר שלומי שטרית: את תתביישי לך.

גב' ברוריה אליעז: אל תקלל את ראש המועצה.

מר שלומי שטרית: 12 מגרשים, 12 מגרשים... לך.

גב' ברוריה אליעז: איפה אתה מגיע לביטחון עכשיו?

מר שלומי שטרית: הכסף שחסר לנו כרגע פה ביישוב.

גב' ברוריה אליעז: אתה זה שמצביע-

מר שלומי שטרית: אני מצביע-

גב' ברוריה אליעז: ואחר כך עובר את הגדר.

מר שלומי שטרית: שמכרתם אותנו.

גב' ברוריה אליעז: ואחר כך עובר את הגדר. תתבייש.

מר שלומי שטרית: את תתביישי לך.

גב' ברוריה אליעז: תתבייש.

מר שלומי שטרית: תתביישי לך. איך 12 מגרשים?

גב' ברוריה אליעז: תת רמה.

מר יוסף ניסן: ברוריה.

פרופ' מתי ליפשיץ: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: תת רמה.

גב' עדנה זטלאוי: ברוריה ושלומי-

גב' ברוריה אליעז: תת רמה.

פרופ' מתי ליפשיץ: שלומי, לא מי שאומר את המילה האחרונה הוא הצודק.

גב' ברוריה אליעז: נכון, תת רמה.

מר יוסף ניסן: ברוריה, אל תרדי אבל.

גב' ברוריה אליעז: מה הוא מקלל עכשיו?

מר שלומי שטרית: לא הפרעתי לך.

מר יוסף ניסן: ברוריה-

גב' ברוריה אליעז: הוא במערכת בחירות עכשיו. איפה הביטחון עכשיו?

מר שלומי שטרית: אני אומר מדם ליבי, אני אומר את האמת.

גב' ברוריה אליעז: מה המגרשים עכשיו-

מר שלומי שטרית: את האמת אני אומר-

גב' ברוריה אליעז: כל שיחה-

מר שלומי שטרית: לא בחירות, לא מעניינת אותי פוליטיקה... ביישוב הזה.

גב' ברוריה אליעז: כל שיחה שלו-

מר שלומי שטרית: לא מעניין אותי פוליטיקה.

גב' ברוריה אליעז: ... בבחירות-

מר יוסף ניסן: אתה לא מאמין למילה...

מר שלומי שטרית: אני אומר לך, לא מעניין אותי פוליטיקה.

מר יוסף ניסן: מילה שאתה אומר-

גב' ברוריה אליעז: כל שיחה מועד הבחירות קרב.

מר יוסף ניסן: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: אי אפשר ככה.

מר יוסף ניסן: ברוריה, ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: כולנו דיברנו כבני אדם.

מר יוסף ניסן: ברוריה-

גב' ברוריה אליעז: הוא מתחיל, אין בן אדם כבר.

מר יוסף ניסן: ברוריה.

פרופ' מתי ליפשיץ: בואו נירגע.

מר יוסף ניסן: ברוריה, תירגעי.

פרופ' מתי ליפשיץ: חבר'ה אנחנו לא במגרש של ביתר ירושלים.

גב' ברוריה אליעז: אי אפשר ככה, את לא רואה. אתה לא רואה את הרמה.

מר יוסף ניסן: ברוריה, ברוריה-

גב' ברוריה אליעז: את לא רואה את הרמה-

מר יוסף ניסן: אז אל תרדי לרמה.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי. אני לא יורדת לרמה.

מר יוסף ניסן: אל תרדי לרמה הזאתי. כן.

גב' רונית ד. עייאש: טוב אני-

מר יוסף ניסן: סיימת שלומי?

מר שלומי שטרית: כן סיימתי.

מר יוסף ניסן: מצוין.

גב' רונית ד. עייאש: יופי, עכשיו אני.

גב' ברוריה אליעז: אז הוא צעק עליי אבל תני לי לדבר, אבל הוא סיים.

גב' עדנה זטלאוי: מה עם עדי, היא ביקשה ממזמן רשות דיבור.

גב' ברוריה אליעז: אבל העיקר שהוא צעק עליי. כי אין לו מה לדבר.

מר יוסף ניסן: נכון.

גב' ברוריה אליעז: אבל הוא היה מוכרח לצעוק.

מר שלומי שטרית: את רוצה להמשיך.

גב' ברוריה אליעז: הוא היה מוכרח לצעוק.

מר שלומי שטרית: מה עם ה-12 מגרשים ליד הבית שלך?

גב' ברוריה אליעז: מי הצביע-

מר שלומי שטרית: את.

מר יוסף ניסן: אתה. אתה, אתה.

מר שלומי שטרית: אני...

מר יוסף ניסן: אתה הצבעת.

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: ברוריה, לא לרדת. ברוריה, לא לרדת.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה לדבר.

מר יוסף ניסן: אל תרדי.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה לענות.

מר יוסף ניסן: אל תרדי לרמה הזאת.

גב' ברוריה אליעז: כרגיל-

פרופ' מתי ליפשיץ: ברוריה-

גב' ברוריה אליעז: אבל אני רוצה להגיד משפט.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל ברוריה, לא ניקח את הדיון עכשיו-

גב' ברוריה אליעז: לא, אני רוצה להגיד משפט שכרגיל-

פרופ' אבי גרוס: רק שנייה-

גב' ברוריה אליעז: רגע, אבי רגע, שכרגיל, אבי כמו שהוא כותב בדברים שאני לא עונה לו, שהנתונים שקריים, הנתונים שקריים, גם עכשיו עם נתונים שקריים. עם שקרים לא מביאים אמת.

גב' עדי זנד: אבל רגע אני רוצה לשאול שאלה.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: מהבוקר שאלה אחת.

גב' ברוריה אליעז: ותתבייש.

גב' עדנה זטלאוי: היא רצתה לשאול שאלה.

גב' עדי זנד: הייתה לי שאלה מהתחלה. לא נתתם לי לשאול.
(מדברים יחד)

גב' ברוריה אליעז: אתה לא מבין מה שאתה מדבר, כי אתה אומר דבר והיפוכו.

גב' עדי זנד: יואל חכה רגע, אל תלך שנייה.

גב' ברוריה אליעז: אבל כבר התרגלתי לזה.

מר יוסף ניסן: אז ברוריה די.

גב' ברוריה אליעז: אבל אי אפשר כשכל-

מר יוסף ניסן: אז למה את מתרגזת?

גב' ברוריה אליעז: כי אי אפשר.

מר יוסף ניסן: אבל למה את מתרגזת? עזבי את זה. ברוריה.
(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: תדברי נו.

גב' עדי זנד: אבל אני לא יכולה-

מר יוסף ניסן: ברוריה, ברוריה-
(מדברים יחד)

גב' ברוריה אליעז: כי אתה לא בן אדם הגון. ואני לא אגיד לך מה אתה כן. אני לא אגיד לך מה אתה כן.

מר יוסף ניסן: ברוריה, ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: איך יתכן שהוא כל כך לא הגון? ואתה לא אומר לו את האמת.

מר יוסף ניסן: אני אומר לו, מה זה לא אומר לו? הוא לא מבין מה הוא אומר בכלל.

גב' ברוריה אליעז: הוא כל כך לא הגון.

פרופ' מתי ליפשיץ: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: אני לא רוצה להגיד שהוא שקרן, ואני לא רוצה להגיד שהוא לא מבין-
מבין-
מבין-
מבין-

פרופ' אבי גרוס: זה לפרוטוקול מה שאת אומרת עכשיו.

גב' ברוריה אליעז: ואני לא רוצה להגיד איפה החוכמה שלו נשכחה כשאלוהים חלק בחוכמה.

מר שלומי שטרית: אבל את 12 מגרשים הורדת. 10 מיליון ש...

גב' ברוריה אליעז: אני הורדת, אני.

מר יוסף ניסן: ברוריה-

גב' ברוריה אליעז: איזה יופי.

מר יוסף ניסן: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: כמה-

מר יוסף ניסן: ברוריה, את יורדת לרמה הזאת, די.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה להגיד-

מר יוסף ניסן: די נו, הוא לא מבין מה הוא אומר. מה את עכשיו נכנסת לזה.

דובר: אתם יכולים לקדם את הדיון-

גב' ברוריה אליעז: אני יכולה להגיד משפט אחרון?

גב' עדי זנד: לא, לא, לא, רגע, רגע-

גב' ברוריה אליעז: לא ידעתי שיש לי כל כך הרבה כוח.

גב' עדנה זטלאוי: יוסי נו.

מר יוסף ניסן: אני שולל לגמרי את מה שאתה מדבר. שולל לגמרי. אתה מדבר לא לעניין.

מר שלומי שטרית: מדבר לעניין.

מר יוסף ניסן: לא לעניין. כן עדי.

מר שלומי שטרית: אני מדבר לעניין. ... ביחד.

גב' עדי זנד: יואל וצח יש לי שאלה. יש לי שאלה אליכם.

גב' ברוריה אליעז: יואל סליחה, יואל זאת ברוריה, ממך אני מבקשת סליחה.

מר יואל חסון: אני יודע ברוריה בסדר.

גב' ברוריה אליעז: ממך אני מבקשת סליחה, שהיית עד לחרפה כזאת.

פרופ' אבי גרוס: טוב, עדי, עדי, קדימה, קדימה.

מר יואל חסון: אני הייתי בפוליטיקה... תאמיני לי.

מר יוסף ניסן: אני בטוח. עדי קדימה.

גב' עדי זנד: אני שואלת אתכם, אתם בעצם מציעים אסטרטגיה של תן וקח. זאת אומרת אומרים אנחנו ניתן, בשביל לקבל, שאתם תקבלו את הערר שלנו, אנחנו מוכנים ללכת עם התוכנית הלאומית שהיא היישוב בנגב. סליחה, הורדת צה"ל לנגב. האם זאת האסטרטגיה שאתם מציעים לנקוט בה?

מר יואל חסון: תראי, בגלל שלממשלה יש את המדיניות של לבנות לבנות ולבנות. כדי לשכנע את הממשלה לא ליישם את המדיניות הזאת בלהבים בעת הזאת, צריך לתת לה משהו. צריך לתת סיבה, צריך לתת לזה להתחבר לאיזה שהוא אחר, לחזון אחר. ולכן טקטית או יותר נכון אסטרטגית עשינו את המהלך הזה. אני רוצה שנחזור למקור. המטרה המרכזית היא כרגע למשוך את הערר, לגרום לזה שהוא יימשך, כדי לא לאבד שליטה על התהליך ולהיכנס לתהליך הרבה יותר מורכב משפטית ותביעות ועניינים.

גב' עדי זנד: האם זה לא-

מר יואל חסון: המטרה המשותפת זה שאנחנו נמשוך את הערר. אם זה לא, נדון עוד פעם מה עושים, זה אירוע אחר.

גב' עדי זנד: האם זה לא מסוכן, אני שואלת את זה כשאלה-

גב' ברוריה אליעז: החוכמה באמת הסתלקה ממך לגמרי-

גב' עדי זנד: רגע ברוריה, האם זה לא מסוכן לנו שברגע-

מר שלומי שטרית: ... אני לא מושחת.

גב' ברוריה אליעז: ועוד איך.

מר שלומי שטרית: אני לא מושחת.

פרופ' מתי ליפשיץ: ברוריה, ברוריה-

- גב' עדי זנד: אי אפשר-
- מר יוסף ניסן: די, די.
- גב' ברוריה אליעז: ... שלא הגיע לך.
- גב' עדי זנד: ברוריה ושלומי-
- מר שלומי שטרית: לך מגיע.
- מר יוסף ניסן: די נו, די.
- מר שלומי שטרית: כי את... כן, כן.
- מר יוסף ניסן: ברוריה.
- מר שלומי שטרית: אני לא, אני ענייני. אותי לא קונים.
- גב' ברוריה אליעז: לך לעזאזל.
- מר שלומי שטרית: לא קונים אותי.
- מר יוסף ניסן: ברוריה די, ברוריה.
- גב' ברוריה אליעז: באמת לך לעזאזל.
- מר יוסף ניסן: ברוריה.
- מר שלומי שטרית: אם היא לא תסתום, גם אני לא אסתום.
- גב' ברוריה אליעז: עכשיו הוא כבר ... על שחיתות, אתה מבין?
- מר שלומי שטרית: כן.

גב' עדי זנד: יואל-

פרופ' מתי ליפשיץ: חבר'ה או שתדברו ביחד-

גב' ברוריה אליעז: איזה תת רמה, אי אפשר ככה. אתה לא מוציא אותו, תת רמה כזה.
(מדברים יחד)

מר שלומי שטרית: שהיא תשתוק.

גב' ברוריה אליעז: לא, אני לא אשתוק. אתה תת רמה.

מר יוסף ניסן: שמענו אותך די.

דובר: כרטיס אדום לשניהם.

גב' עדי זנד: שנייה אני חייבת רגע לסיים את השאלה האחרונה.

גב' ברוריה אליעז: אני אמרתי שהוא מושחת, אמרתי רק שהוא טיפש.

מהקהל: אני חייבת להגיד שאני כתושבת-

גב' ברוריה אליעז: אז את כתושבת, אני שמעתי.

מהקהל: לא, לא, ממש לא-

גב' ברוריה אליעז: שמעתי אותך גם במקומות אחרים.

מר יוסף ניסן: חברים בואו נשמע.

מהקהל: אני מזועזעת מהרמה-

גב' ברוריה אליעז: אז תזדעזעי, תזדעזעי.

מהקהל: מאוד.

מר צח בורוביץ': אנחנו מבחינת-

מהקהל: תת רמה.

גב' ברוריה אליעז: באמת תת רמה.

מר צח בורוביץ': ברוריה, אנא ראבק תהיו בשקט רגע. אנחנו נערכנו-

גב' ברוריה אליעז: כשאת לא מבינה מה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אין לכם את הטלפון של בעלה?

מר צח בורוביץ': אנחנו ניתן לגברת לשאול את השאלה ואנחנו נענה עליה. הפרעה אחת תהיה, אני יורד מהקו וגם יואל ירד מהקו ולא תקבלו תשובה, מאוד פשוט, חזרנו לכיתה א', קדימה.

גב' עדי זנד: מלחיץ, רגע תשתקו שנייה.

מר יוסף ניסן: די נו, די.

גב' עדי זנד: עכשיו השאלה היא האם זה לא מסוכן לנו, הם ימשכו את הערר ובתמורה לזה הם יחייבו אותנו מיד לבנייה. האם הם לא יכולים לכרוך את זה אחד בשני?

מר צח בורוביץ': אז אני אגיד, בתנאי מעבדה יכולים לעשות את זה. אבל תהליכי התכנון הם כל כך ארוכים ומורכבים, שזה אומר שאם האסטרטגיה שלנו תעבוד ב-100% שלה. אנחנו למעשה הולכים חזרה לשולחן השרטוט. זה אומר ללכת שנים אחורה בהליך התכנוני. זה אומר שכל הסיפור הזה של שרונים יכול להידחות עכשיו שנים ארוכות מאוד. כי כרגע יש לנו איום מיידי שבסוף החודש יהיה דיון על הערר, ומאחר

ומדובר באירוע מאוד חריג מבחינת רשות מקרקעי ישראל להגיש בכלל ערר על החלטה של ועדה מקומית, הסיכוי פה שהערר הזה יתקבל הוא מאוד מאוד גבוה, ואז אנחנו נהיה בצרה צרורה מאוד. ולכן גם אם זה אומר שאנחנו נכנסים, בואו נגיד ככה הסיכון שאנחנו לוקחים פה הוא סיכון שבעיניי הוא סיכון מאוד מאוד מחושב. והגישה פה של ראש המועצה היא גישה מאוד נכונה. הוא לא רק בא ואומר מה הנורמל או מה לא, אלא אנחנו גם יודעים מה כן. זאת אומרת אנחנו באים פה עם פתרון שהוא מתיישב פה עם שני, במקום לשרת אינטרס אחד של המדינה שזה לבנות עוד ועוד ועוד, אנחנו באים עם פתרון שמשרת 2 אינטרסים. אחד זה הנושא של מעבר אגף המודיעין לנגב, שגם ככה זה מהלך שהוא מתקבל בציניות בלתי רגילה, שמי ירצה לעבור לגור בנגב. אבל מתן פתרונות בלהבים זה כבר אירוע הרבה יותר אטרקטיבי מאשר איזו שכונה בבאר שבע. והדבר השני, אנחנו מדברים על בנייה. אנחנו לא אומרים אנחנו לא מוכנים לבנות... אז הסיכון פה הוא סיכון מחושב.

גב' רונית ד. עייאש: תודה.

גב' עדי זנד: תודה רבה.

גב' רונית ד. עייאש: לי יש עוד שאלה על העניין.

מר יואל חסון: תודה רבה, לילה טוב.

גב' רונית ד. עייאש: לא, לא, שנייה לי יש עוד שאלה, סליחה. שאלה אליכם והייתי מאוד שמחה לשמוע את דעתו של מי ש-

מר יוסף ניסן: נדבר אחר כך.

גב' רונית ד. עייאש: מצוין, כי יש פה כמה התייחסויות והייתי שמחה. אז רק שאלה אליכם, לא נכון היה להכין לפני שאנחנו כותבים מכתב ביטול הערר, כי זה למעשה מכתב 8200, זה לנסות לבטל את הערר. לא נכון היה לעשות איזה שהוא מיפוי מלא לאירוע, חבר'ה אם נמשיך בערר אלה הסיכונים, אלה הנקודות-

מר יוסף ניסן: זה מה שעשינו.

גב' רונית ד. עייאש: מי עשה? אתה בעצמך -

מר יוסף ניסן: מה זאת אומרת, כל הצוות, מה זה?

גב' רונית ד. עייאש: מה זה כל הצוות? איפה חברי המועצה באירוע הזה? איפה חברי המועצה באירוע הזה? אנחנו מייצגים ציבור אחרינו. איפה המיפוי? אם יש מסמך כזה יפה היה לעשות אותו ולהביא אותו לשולחן...

מר יוסף ניסן: תעירי על המסמכים ונראה, אם יש לך הערות חכמות נקבל אותם.

גב' רונית ד. עייאש: בטח שיש לי, אני אמסור לך אותם כתובות -

מר יוסף ניסן: מצוין.

גב' רונית ד. עייאש: עם כל ההתייחסויות, אפילו עם טעויות כתיב.

מר יוסף ניסן: מצוין.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר? סבבה. זו לא הנקודה למסמך הזה.

מר צח בורוביץ': תקשיבו, ההתמקדות בשלב הזה לפני הערר כדי למנוע את הערר זה הדבר הנכון. כי אם אנחנו אומרים, אם אנחנו נערכים למה יקרה אם יאושר הערר, אז... אנחנו צריכים להתמקד כרגע במהלך הזה להביא את רשות מקרקעי ישראל להחלטה למשוך את הערר, זו המטרה... כרגע אין שום דבר שהוא מעבר לזה.

מר יואל חסון: כדאי שיהיה קו אחד סביב העניין זה של כולם.

מר צח בורוביץ': עכשיו שתבינו אם ברשות מקרקעי ישראל או במשרד השיכון יבינו שאין אחדות, הערר יעבור. אנחנו חייבים להראות רצינות מאוד גדולה בכוונות שלנו. זה קריטי.

מר יוסף ניסן: 100%, יש למישהו עוד שאלה?

גב' עדי זנד: תודה רבה.

מר יוסף ניסן: תודה רבה לכם, תודה.

גב' עדי זנד: לילה טוב.

מר יואל חסון: תודה רבה, להתראות.

מר יוסף ניסן: אמיר ברשותך, קדימה. זכות הדיבור.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: רוצים שאני אציג דברים?

מר שלומי שטרית: כן.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אז קודם כל כמו שאתם יודעים אני לא איש פוליטי, אני נתבקשתי לסייע פה ברמה היישובית, ואני שמח לעשות את זה. אני לא בעד או נגד, כל אחד מהדברים שנאמרו פה, ואני אביע פה רק עמדה מקצועית לשאלות הנוכחים, ואני אציג רק את העניין המקצועי. אפילו שמשפטים זה לא בהכרח משהו מקצועי שתדעו. זה לגבי הדבר הזה.

גב' עדי זנד: יושב ליד היסטוריה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: היסטוריה זה יותר מעניין ממשפטים.

גב' עדי זנד: זה נכון.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: הדוקטורט הלא רשמי שלי זה בהיסטוריה. ההליך של לסנן, אני רק אתן לכם סקירה ממה שראיתם וכו', קודם כל אני רק רוצה להסביר משהו ולהתנצל. את הגרסאות האחרונות של חוות דעת יועצים ראינו ביום חמישי. הטיוטה שקיבלתם סיימתי אותה אתמול ב-00:30 בבוקר-

גב' עדנה זטלאוי: היום.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: מכיוון שאני לא עובד בשבת-

גב' עדנה זטלאוי: היום ב-3:00 בבוקר.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כן, היום ב-3:00 בבוקר, ושלחתי לכם אותה, כי בכל זאת אי אפשר לרשום משהו בלי שיש לך את כל התמונה מול העיניים. אומנם זו עבודה של הרבה זמן, אבל בכל מקרה אי אפשר לתת את זה, וזה גם טיוטה. כלומר מבחינתי אני אשמח לקבל כל הארה או הערה של כל אחד מהנוכחים, כדי לשפר את המסמך הזה. אני התבקשתי לעשות דבר מאוד פשוט, לייצג את המועצה בהליך, שאני הבנתי שהעמדה של היישוב היא חד משמעית להילחם בערר הזה, וזהו. בלי קשר מה יש מאחוריו או יש-

גב' רונית ד. עייאש: בערר או בשכונה? זה בערר?

גב' עדנה זטלאוי: בערר.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: בערר.

מר שלומי שטרית: רק ערר.

גב' עדנה זטלאוי: נגד הערר.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני קיבלתי משימה-

מר יוסף ניסן: הוא אמר שהוא לא פוליטי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: מקצועית.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה קשור? זה ערר השכונה. זה כאילו נולדו 2 מונחים חדשים. היה נגד שכונה, והיה נגד ערר. פתאום נולד מונח חדש בדיון.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני כל כך לא פוליטי, שלא רק פייסבוק אין לי, אפילו וואטסאפ אין לי. אני רק עובד, זה הראש שלי מצטער. אני מתעסק בעבודה. אז עוד

פעם, אז פה אני שמחתי לעזור, ואני מקווה שאני אוכל לתרום משהו. כי ביקשו ממני לעשות, כי אני מבין קצת בתחום הספציפי הזה. הערעור של רשות מקרקעי ישראל הוא ערעור לא שגרתי, מכל מיני מובנים. לפי דעתי הוא גם לא חוקי מעיקרו, והוא פשוט מאוד בושה בכמה מובנים. אבל התעצבנו שם. כלומר מתחת לפני השולחן ברור למי שקורא את הערעור שלנו שהתעצבנו.

גב' עדנה זטלאוי: נכון.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: שהלכו יד ביד עם המועצה כמה שנים, ופתאום סטירה בפרצוף, הוצאנו כספי ציבור-

מר שלומי שטרית: בדיוק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני רוצה, רשות מקרקעי ישראל רוצה להראות, אנחנו משווקים מגרשים, אנחנו עושים דברים. אם מישהו פעם הלך למשרדי רשות מקרקעי ישראל ומצא שם עובד במקום שלו, אני אמחא לו כפיים. בדרך כלל או שהם בהלוויות או באזכרות או ביום חופש או ביום כיף, ואף אחד לא עובד שם. אני זוכר עוד בתור סטודנט כשהלכתי לרשות מקרקעי ישראל בירושלים, אתה רואה חדרים ריקים ערימות תיקים, אף אחד לא עובד. אז הם רוצים לייצר אווירה חברתית, וזה גם חלק מהמשפטים זה להבין את הדבר הזה. הערר שלהם הוא ערר אמוציונלי הוא לא מקצועי, תסלחו לי. הם כותבים שמה יועץ התחבורה שלנו אומר. מה זה היועץ אומר? אנחנו נלחמנו עם האנשים האלה שאתם ראיתם שמה, נלחמנו שהם יגישו את המסמכים על פורמט שקרוי חוות דעת מומחה. לפי סעיף 24 לפקודת הראיות, כלומר שכן אדם בא ואומר אני אומר בשבועה שמה שאני אומר זה אני אומר. זה לא כמו שהיה יהודי שמחזר על הפתחים, אז הוא היה בא ואומר: כשאני אומר שאני לוקח אני לוקח, כשאני אומר שאני נותן אני אומר. אז בדיוק באותה צורה. אז הוא אומר אני אומר שיועץ התחבורה שלנו אומר שזה מצוין, ואני אומר שככה, בדרך כלל שימו לב למשהו מאוד מעוניין בערר של רשות מקרקעי ישראל, שלמרות שהמועצה קיבלה החלטה מקצועית לעילא ולעילא, אני משבח בעיקר את מהנדס המועצה, בתחום המקצועי שהוא בא ואומר, אפילו שעלו פה טענות לגבי ירידת ערך נכסים, אני בתור רשות תכנונית-

גב' רונית ד. עייאש: לא אתייחס.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: לא יכול להתייחס לזה, זה לא שיקול שלי. לעומת זאת רשות מקרקעי ישראל כותבים בהרחבה, שכן ערך הנכסים ירד, אבל לא בטווח הארוך, אולי בטווח הקצר. כלומר הם מבינים, הם מסתכלים על זה ככה, קמו כמה פושטקים ביישוב, עשו רעש בישיבות וכו', והרסו יוזמה מבורכת שלנו. אבל 600 אנשים עם כל הכבוד, זה לא משהו, זה אומר שכמעט כל היישוב מתנגד לשכונה-

גב' עדי זנד: יש הרבה פושטקים זה לא רק פושטק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: פה אחד. זה המצב הנורמטיבי שיש. מה שקרה פה מבחינה חוקית הוא מאוד פשוט, לרשות תכנון יש סמכות לשנות את דעתה הראשונית, ועוד פעם זו הייתה דעה פרלימינרית, דעה ראשונית. מכיוון שאמרו אנחנו נפקיד את זה בתנאים. אפילו התנאים שהם אמרו שיפקידו לא יתקיימו. ומהנדס המועצה נתן חוות דעת מקצועית. מהנדס המועצה הוא לא איש פוליטי, יש לו סמכות עצמאית הוא יכול להגיש ערר אם הוא רוצה, הוא נתן חוות דעת שהוא אמר משהו מאוד נכון מבחינה תכנונית ככול הנראה. מעולם לא עשו תכנון כולל ליישוב. מעולם אף אחד לא עצר ואמר מה אנחנו עושים עם היישוב. בנו עוד שכונה ועוד שכונה ועוד שכונה והנה נתקענו עם מה שנתקענו, זה מה שמהנדס המועצה אומר, והוא אומר יש לנו חוסרים בתחום התחבורתי, יש לנו חוסרים בתחום התשתיות, והעניין הזה נתקע לנו באמצע. הגוף שיידון בערר הזה כמו שתמיד דע מאין באת לאן אתה הולך, ובפני מי אתה עתיד לתת את הדין. הוא גוף שהוא מטריד. הוא מטריד אותי בתור עו"ד. למה הוא מטריד אותי? כי אני לא ניצב מול שופט במובן המקובל, אנחנו ניצבים מול ועדת ערר, שיש שמה מינוי. מינוי פוליטי עו"ד שהוא בעל כוח שיפוטי, שממנה אותו שר במדינת ישראל. והמינוי שלו הוא לא כמו שופט עד גיל 70 שאי אפשר לגעת בו, אלא כל 5 שנים צריכים לחדש את המינוי שלו. כלומר פרנסתו של היושב שמה תלויה בשרים מסוימים. וברור לי בתור עו"ד שכשאני ניצב מול גוף, שבו מי שאמור לחרוץ את הדין הוא איש שהוא לא פוליטי, אבל יש לו שיקולים משלו, אז משימתנו יותר קשה. ולכן מראש אנחנו בנינו את העניין הזה הצוות המקצועי, בעידודי במובן מסוים, שיהיו חוות דעת מומחה. למה אני רוצה חוות דעת מומחה? שאם יבואו ויגידו רשות מקרקעי ישראל ככה וככה ואולי עוד יגיבו וכו', אנחנו ונגיד: כן, אבל אתם מדברים ולנו יש אנשים שאומרים את זה בשבועה, ויש לזה משקל יותר גבוה. גם אם העניין הזה ילך לערכאה יותר גבוהה בהמשך וכו'. לכן אי אפשר לזלזל בערעור של רשות מקרקעי ישראל, ואני מסביר את זה מעוד סיבה. למדינה יש מדיניות. אפילו שזה לפי דעתי יוזמה פרטית של אותו פקיד, המדינה יש לה טקטיקה קבועה.

גב' עדי זנד: להגן על האנשים -

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: המדינה לא מערערת אלא במקרים ספורים. כלומר הכוונה שלהם תמיד זה שיראו מדינת ישראל נגד, כולם יקומו מהכיסא ויגידו: אם כבר עכשיו הם באו והלכו, אז זה אומר שהם צודקים. כלומר הערר הזה אפילו שמבחינה משפטית ותכנונית וכל צורה אחרת הוא חסר בסיס לחלוטין, עדיין יש לו יתרונות מסוימים למערער, קודם כל שזה מדינת ישראל, שהיא גוף כוחני ואלים, ורשות מקרקעי ישראל זה הגוף מהכוחניים והאלימים והלא מוסרים שיש במדינת ישראל. מי שלא יודע אז המדינה היא המעוול הגדול ביותר במדינה. זאת המציאות המשפטית, מי שלא מבין אותה, וזה לא רק הליכים פליליים, זה באופן כללי.

גב' ברוריה אליעז: להיות חכמים מול זה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כן. ואנחנו בסיטואציה הזאת עשינו כמיטב יכולתנו, וכמובן כמו שאמרתי אני אשמח לקבל הערות נוסף מאנשים פה לעניין הזה, כדי שנשפר את העמדה שלנו. וצריכים להתחשב בזה שיכול להיות שימצאו כל מיני תירוצים, סליחה שאני אומר תירוצים, כי נימוקים ענייניים אין. ההחלטה היא מקצועית לחלוטין, היא בשיקול הדעת, היא בשכל ישר, ועם תמיכה ציבורית מספקת שאנשים באים ואומרים די לנו עם העניין הזה וכו'. אני לא נכנס בכוונה לעניין הפוליטי או סמי פוליטי. אם יש שאלות נוספות מבחינה מקצועית על ההליך על אפשרויות וכו', אני אשמח לענות.

פרופ' אבי גרוס: אני רוצה רק להעיר הערה בעניין -

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: על העניין הפרונטלי.

פרופ' אבי גרוס: לעניין הפרונטלי בדיוק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני רוצה להסביר עוד משהו. אני מאוד לא אוהב זום, בגלל שאני פרימיטיבי ובגלל שאני אוהב להסתכל לשופט בעיניים. השופט שאני מופיע בפניו. ואני פניתי לאותו יו"ר ועדת ערר, ואמרתי לו: 'אני רוצה דיון פרונטלי', גם בתקופות הכי חשוכות של הקורונה -

גב' ברוריה אליעז: בית משפט קיבל.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני תמיד באתי ואמרתי לשופטים, אמרו: אתם רוצים בזום? אני אישית אמרתי ואני כל יום בבית משפט, אני לא מוכן לשבת בזום, אני רוצה לעמוד מול השופט ולטעון בפניו ולנסות לשכנע אותו כמו בן אנוש. אז פניתי להוד מעלתו כבוד יו"ר ועדת הערר, אז מה הוא כותב, בגלל אדון זלמנוביץ', שזה נראה כמו מסרט, אבל זה באמת הבן אדם שנמצא שמה. תראה בגלל שיש 600 אנשים, שאמורים להשתתף בישיבה, ובמערכות אני מעדיף לעשות את זה מהבית שלי באזור המרכז, ולא לבוא לבאר שבע ב-9:30 בבוקר, אז אנחנו נעשה את זה בזום. אני בתור מי שמייצג את הוועדה המקומית, לא יכול לשנות את ההחלטה הזאת. מה שכן כל המתנגדים, כל ה-600 אם יבואו ויגידו לו אולי לפני הישיבה: תקשיב אנחנו מוותרים על הנוכחות שלנו, אנחנו רוצים כן שיהיה דיון פרונטלי, אולי זה יעזור לי. כלומר אולי הציבור יכול לעזור לי, כי אני באמת חושב שאנחנו נפספס הרבה אם הדיון הזה יהיה בפרונט-

גב' עדי זנד: זה רעיון מצוין.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: לא משנה איזה מסמך יפה נכתוב, או כמה הטיעונים שלנו יהיו רהוטים, ותמיד שאני הולך לבית משפט או לערכאה משפטית, אני חושב שהצד השני יותר חכם ממני, ולצד השני יהיו טענות יותר טובות ממני, ושהצד השני יותר משכנע ממני. כי אם אני אהיה מאוהב בטענות של עצמי, אני לא אגיע לשום מקום. ולכן אנחנו צריכים גם את העזרה אולי של הציבור בעניין הזה, כדי לנסות ללחוץ עליהם כן לעשות דיון פרונטלי, שזה בכלל עוולה מדרגה ראשונה, כי זה פוגע בזכות הטיעון שלנו, אבל בנימוק שיש 600 אנשים והוא לא רוצה להכניס אותם לאותו אולם, זה שירת...

מר יוסף ניסן: אבל אני רוצה-

גב' ברוריה אליעז: וזה יעזור אם נתעקש.

פרופ' אבי גרוס: שלומי אמר לי שהוא מסוגל להשיג מכתבים, זאת אומרת-

מר שלומי שטרית: אני לא יודע אם 600, אבל-

פרופ' אבי גרוס: כמה מאות?

מר שלומי שטרית: כמה מאות.

מר יוסף ניסן: איזה כמה מאות.

מר שלומי שטרית: כמה מאות.

מר יוסף ניסן: אין דבר כזה כמה מאות.

פרופ' אבי גרוס: רק שנייה, רק שנייה-

גב' רונית ד. עייאש: אני לא מצליחה להבין, יש לנו את מספרי הטלפון של כל המתנגדים.

פרופ' אבי גרוס: כדי שאמיר יוכל ללכת להגיד-

מר שלומי שטרית: בדיוק. נוכל להעמיד פקידה מהבוקר עד הערב-

גב' ברוריה אליעז: היו 50 איש רונית.

גב' רונית ד. עייאש: אני אומרת-
(מדברים יחד)

פרופ' אבי גרוס: אני רוצה ששלומי אם הוא יכול לייצג במובן הזה ש-

מר שלומי שטרית: לא יגיעו, לא יגיעו, לא יגיעו.

פרופ' אבי גרוס: זה לא משנה אם יגיעו או לא יגיעו.

גב' רונית ד. עייאש: צריכים את זה במכתב.

פרופ' אבי גרוס: היו 4 משיבים, החברה להגנת הטבע ירדה מן העניין. בני שמעון ירדו מן העניין. יש 600, 800 לא יודע כמה משיבים-

מר יוסף ניסן: יש 40 שהגיעו פיזית שהיה פה דיון.

פרופ' אבי גרוס: שנייה, יופי שנייה, שנייה, ויש אמיר שהוא מייצג את המשיבה מספר 1 משהו כזה. אנחנו היחידים שביקשנו פרונטלית. עכשיו הוא אומר: כן, הם לא ביקשו פרונטלית, אבל אולי כן ירצו להגיע, אז צריך שהמשיבה מספר 1, 2, 3 או 4 הייתה כוונה... שמי שמייצג אותם יוכל לבוא ולומר, יש לי כך וכך וכך וכך מכתבים, אנחנו מוכנים בזום. ואז דרכו נהיה לפרונטלי.

גב' עדי זנד: גם אז זה לא מבטיח עוד, אבל אולי לפחות מעלה את הסיכוי.
(מדברים יחד)

גב' רונית ד. עייאש: לא, הוא רוצה מראש לא בדיעבד. רגע-

מר אביגדור: רק משהו אחד, לא ברור לי, הרי אולם יש לו תפוסה מסוימת. אני הייתי בבתי משפט ובתי דין לאחרונה. יש תפוסה מסוימת-

מר שלומי שטרית: אבל קורונה.

מר אביגדור: סליחה, גם בקורונה יש תפוסה מסוימת. כל הקודם זוכה וזה הכול. ו-700 איש יחכו בחוץ.

מר שלומי שטרית: אבל הם לא מוכנים.

מר אביגדור: שנייה, שנייה, הם בחוץ, אין...

פרופ' אבי גרוס: הבעיה היא שהוא לא יגיע לכאן, אתה מכין?

מר אביגדור: זה לא קשור. מה שאני רוצה לומר, מגבילים את הכניסה לפי האולם שזה נעשה.

גב' רונית ד. עייאש: אבל הוא לא יגיע.

פרופ' אבי גרוס: אז לא הבנת, קשה לו לקום בבוקר.

מר אביגדור: זה סיפור אחר.

פרופ' אבי גרוס: זה לא סיפור אחר, זה הסיפור.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: מה השם של אדוני?

מר אביגדור: אביגדור.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אביגדור תראה, הוא בא ואומר משהו מתחכם. מה זאת אומרת, שיש שביב של אמת. הוא בא ואומר אני לא רוצה לשלול את זכות הטיעון של 600 אנשים שייכנסו לזום, ואז אם הם ירצו לדבר ידברו.

גב' עדי זנד: איך הוא יכול לנהל זום עם 600 אנשים? הוא לא יכול.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: בפקולטות מסוימות עושים.

גב' עדי זנד: בפקולטות מסוימות, אבל הוא לא.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: הם כנראה מעוגנים, זה משרד הפנים, הם כנראה יודעים מה הם עושים בקטע הזה.

גב' עדי זנד: זה לא בטוח.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אז הוא בא ואומר, לפי מה שאתה אומר אני אכניס 30, ומה עם ה-600 שבחוץ שיישאר, אז לא יוכלו לפתוח את הפה. זה פופוליזם אבל זו השורה התחתונה.

מר יוסף ניסן: אני חושב שאם אפשר ליצור מצב, וזה אפשר לדעתי, לפחות יש לנו את ה-40 אנשים שכן הגיעו לטעון את הטיעונים שלהם בפני הוועדה, בוועדת תכנון ובנייה. ואלה לדעתי אלה שיש להם בכלל עניין. אני חושב שצריך לפנות אליהם. מבחינתי שאבי ייצג אותם, זה יכול להיות מצוין. ואז אם זה רק שניכם, יכול להיות

שהוא כן יגיע.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אם תהיה פנייה כזאת אליהם ויפעילו לחץ, זה יכול לעזור לנו בכיוון-

גב' עדי זנד: השאלה אם אנחנו יכולים היום לאתר את ה-600 האלה.

גב' רונית ד. עייאש: בטח.

מר יוסף ניסן: כן ברור.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: הם שולחים להם במייל.

גב' רונית ד. עייאש: בוודאי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: בכל החלטה הוא רושם את המייל של ה-600 אנשים האלה.

גב' רונית ד. עייאש: יש לנו מספרי טלפון ומיילים.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כאילו שהוא שולח להם.

גב' עדי זנד: אז מה הבעיה להושיב מזכירה-

מר שלומי שטרית: לאלעד יש את כולם, נשלח להם מייל.

גב' ברוריה אליעז: מה שאני יותר מודאגת ד"ר קמינצקי-

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו שולחים להם כל הזמן מה זאת אומרת.

גב' ברוריה אליעז: שאתה מדבר על מוסד שלפי מה שתיארת הוא מאוד מאוד מדאיג, אם לא להיגרר למילה שאולי כאן היא כן מתאימה, קצת מושחת. אבל אני לא אגרר לזה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: את צודקת. את צודקת לחלוטין, ואת שואלת מה קורה. אם יש החלטה נגדנו, אפשר להגיש עתירה מינהלית נגד זה לבית משפט מחוזי, שאנחנו...

גב' עדי זנד: ואז יש שופט.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: ואז יש שופט.

גב' ברוריה אליעז: רגע, ומתוך הניסיון שלך הכוח שלהם הזה שהוא בוודאי ברור מאליו, כי אחרת הם לא היו מתעללים כך ונוהגים כך, כמו שהם מרשים לעצמם. האם מתוך הניסיון שלך בבית משפט באמת יעשה לנו, אני לא יודעת דין צדק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: תראי, אני אסביר לך את הדברים בצורה מאוד פשוטה. תמיד כשמדינה מייצגת בא שופט ואומר, שאתה מופיע מול מדינה ואני הופעתי הרבה מול מדינה. הוא בא ואומר אם הוא קצת נוטה לצד הזה, ואם הוא באמצע, הוא בא ואומר המדינה מייצגת את האינטרס של כלל האנשים. השאלה מה נסוג מפני מה. אל תשכחי שהתוכנית הזאת זה לא ותמ"ל, זה לא תכנית לאומית, לא כתבו שתוכנית שרונים זה תכנית לאומית. אבל אם היא משתלבת למשהו קצת יותר מהותי, זה יכול להיות, באמת להיתפס ככה. לשמחתי הרבה בינתיים הערר כתוב בלשון די עילגת, סליחה שאני נותן ציונים לכותב. ולא בצורה שהפרקליטות שהיא כמובן מושא החוכמה העליון במדינת ישראל, רק האלוהים מתחתיה, אז-

דובר: גם האלוהים.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כן. אז רק הפרקליטות מה שנקרא היא הייתה אומרת את זה בצורה יותר פופוליסטית. יש צורך חיוני, יש זוגות צעירים שאין להם איפה לגור, אנשים רעבים ברחובות-

גב' עדי זנד: ורק בלהבים יש-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: ורק בלהבים נמצא איפה לשים אותם. אבל האיזון הוא, אני מאמין שבית המשפט הוא מאוזן. כלומר בית המשפט הוא אמור יותר להקשיב לאזרח, התפקיד של בית המשפט הוא להיות אנטי ממסדי. הוויכוח שאת רואה היום בעניין של הפוליטיקאים, זה לא באמת המבחן כי כולם הולכים לכיוון לא נכון. שופט אמור

להיות בן אדם אנטי ממסדי, זה השופט הנכון. הוא אמור לא לפחד מאף אחד. לא מהמדינה, לא מחברת ביטוח וכו'.

גב' ברוריה אליעז: זה אני יודעת. אני שואלת מהניסיון שלך-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: ... בבית המשפט הייתי יותר שמח להופיע, מאשר בפני הוועדה הזאת.

גב' עדי זנד: אולי אנחנו צריכים לשאוף לשם?

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: לא.

גב' עדנה זטלאוי: אבל את צריכה לעבור את האינסטנציה הזאת.

מר אביגדור: אם אני מבין נכון-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: רגע, רק אני אגמור לענות.

מר אביגדור: זה בכל מקרה יגיע לבית משפט.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: לא. אני אתן לך...

גב' עדי זנד: הסיכויים הם גדולים שזה יגיד לבית משפט.

גב' ברוריה אליעז: אבל הוא באמצע-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כאן אתה טועה, אני רגע רוצה להסביר משהו, עוד פעם להתנהלות של המדינה. ככה, קודם כל אני פחות נוח לי עם מוסדות כאלה, בגלל הרבה סיבות, והופעתי בפני מוסדות כאלה. אבל עדיין היושב שמה בדין יצטרך מאוד לפרט את הנימוקים שלו. כי למעשה המדינה באה ואומרת את הדבר הבא, וכאן אנחנו צריכים רגע לייצג את הצד השני, אני אוהב לייצג את הצד השני. המדינה באה ואומרת התביעה של היישוב מאפשרת עוד שכונה. מתכננים עוד שכונה. החריקות או החריגות הן לא יותר מידי דרמטיות, ככה היא אומרת, היא מתעלמת כמובן מהעניין של החיבור

לכביש 40, שהוא מאוד מהותי בתוכנית-

גב' ברוריה אליעז: על זה הם לא כותבים מילה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: הם לא כותבים מילה.

גב' ברוריה אליעז: שמת לי לב.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: כן, הם לא כותבים מילה על זה, אבל אפשר להכשיר את השרץ בשביל המטרה העליונה. זה לגבי מה שאת אמרת. לגבי מה שאתה שאלת, רק תחזור ותאמר את זה, אני רק-

מר אביגדור: כפי שאני מבין את התמונה-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: הא שבכל מקרה נגיע. לא בהכרח, אני אסביר לך.

מר אביגדור: או אנחנו או הם.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: המדינה היא גוף פסיבי בדרך כלל.

מר אביגדור: זאת אומרת אם נזכה, אז זה לא יגיע.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: נכון, רוב הסיכויים שכן, כי אני אסביר לך למה.

מר אביגדור: WIN WIN. אז זה

גב' ברוריה אליעז: הוא אומר כן. הוא אומר שזה כן.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: המדינה היא גוף פסיבי. המדינה היא בדרך כלל, בדרך כלל עוד פעם, יכול להיות שבמקרה הזה יושב שם איזה פקיד, והוא אומר לפרקליטות ייהרג ובל יעבור, זה משאת נפשי, ואתם...
(מדברים יחד)

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: ואני רוצה שתגישו ערעור. אבל בדרך כלל למדינה יש אינרציה יותר נמוכה. הם לא כל כך אגרסיביים. הם לא כל כך. אם הם לא הצליחו, לפעמים הולכים אחורה. לא כל פסק דין שמזכים פושע הם מגישים ערעור. אבל אי אפשר לדעת עד כמה העניין הזה -

מר אביגדור: הסכמתי איתך, אז מה הבעיה שלנו? או שנפסיד בערכאה הזאתי והגעת לערעור -

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

מר אביגדור: או שנזכה בערכאה. איפה הבעיה?

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אנחנו עשינו בינתיים, ואני אומר אנחנו, כי אני רק כלי במשחק הזה. עשו פה עבודה מאוד רצינית, לקחו יועצים מהטובים במדינה, כדי שנגיש עמדה כמה שיותר רצינית. אז עוד פעם, אז אנחנו כרגע בתוך הפרנטלה הזאת, בתוך הנתיב הזה. בואו נראה לאן נגיע. אני קיבלתי -

גב' רונית ד. עייאש: מה שאני חוששת, סליחה מה שאני חוששת, שבסוף אם היה לנו נתיב, וזה בדיוק מתוך החלופות שהיה צריך להיעשות, בדיוק מה שאתה אומר. אם לא היה מצב, אם נפסיד בתביעה זה הולך ככה ואפשר לערער ויש שופט ויש זה ויש זה. ממש איך אומרים, לוח תנועה כזה.

גב' עדי זנד: ניהול סיכונים.

גב' רונית ד. עייאש: ניהול סיכון. מה החשש שלי מתי פה בעניין הזה? שעוד ניתקע עם, חס וחלילה ואני בעד פרויקטים לאומיים, שלהבים תהיה חלק וחלק מרכזי בעניין הזה. אבל ניתקע עם 8200 בלי יציאה... כי אמרנו כן לשכונה.

פרופ' אבי גרוס: לא, לא, לא.

גב' רונית ד. עייאש: וזה מה שמפחיד אותי, זה מה שמפחיד בעניין.

מר שלומי שטרית: אנחנו לא יכולים לשקר -

גב' רונית ד. עייאש: אין לנו שליטה-

מר שלומי שטרית: לא יכולים לשקר.

מר יוסף ניסן: אתה דווקא כן.

מר שלומי שטרית: לא, לא, אנחנו לא יכולים לשקר. אנחנו מסובכים בכלל השקרים שלך שם.

מר יוסף ניסן: לך אין בעיה.
(מדברים יחד)

גב' עדי זנד: למה עכשיו אנחנו אומרים כן אבל?

גב' רונית ד. עייאש: תקשיבו מה-

גב' עדנה זטלאוי: הלוביסטים עושים את העבודה הזאתי.

מר שלומי שטרית: היום הם קלטו אותך.
(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: חברים, חברים-

גב' ברוריה אליעז: עו"ד קמינצקי-

מר יוסף ניסן: רגע, רגע-

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה לשאול אותו עוד שאלה.

מר יוסף ניסן: רגע שנייה, שנייה-

פרופ' מתי ליפשיץ: תראו בכל עמדה שלוקחים לוקחים סיכון.

גב' עדי זנד: היחידה שמתנהגת היום בנימוס פה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל הסיכון צריך להיות מחושב.

מר יוסף ניסן: נכון מאוד, זה מה שאמרו גם היועצים.

גב' עדי זנד: היחידה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה להגיד את זה, עדי בכל החלטה שמקבלים לוקחים סיכון. אבל אם הסיכון הוא מחושב, ואם הסיכון הוא שקול, אז צריך לקחת אותו. ואם הסיכון הוא לא מחושב והוא לא שקול, מלכתחילה זה נועד לאבדון. ולכן מה שאני רוצה להגיד זה ש-8200 עם ארגון לקוצו של יוד, ולא יקבלו אותו כחתול בשק, אלא זה רק יכול להיות סיכון מחושב. כל הזמן אנחנו לוקחים סיכונים מחושבים. כך צריך להתייחס לזה.

גב' ברוריה אליעז: ואז אנחנו יכולים להגיע עו"ד קמינצקי-

מר שלומי שטרית: הוא לא יודע שלא תהיה...

מר יוסף ניסן: כן עדי.

מר שלומי שטרית: הוא לא יודע.

גב' עדי זנד: אני רוצה להתייחס רגע למה שמתי אמר, מתי מה שאמרת-

גב' ברוריה אליעז: עדי, עדי, שאני אראה אותך.

גב' עדי זנד: אבל אז אני לא רואה את מתי. בסדר, עכשיו אני רואה.

פרופ' מתי ליפשיץ: חבר'ה תיקחו כולכם אחורה.

מר יוסף ניסן: אולי תעברי ליד מתי, זה יהיה קצת יותר.

פרופ' מתי ליפשיץ: היא לא תראה אותי, זה יהיה קרוב מידי.

גב' עדי זנד: בזמן שאנחנו דיברנו, עו"ד קמינצקי אמר, ואני לא אצטט אותך, אבל השאלה שלנו הייתה-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: לא, זה הכול לציטוט.

גב' עדי זנד: השאלה שלנו הייתה מה יקרה, כשנגיע לבית משפט מה נגיד? והיה ונגיע לבית משפט. ומה שנאמר זה שבבית משפט אנחנו נגיד לא. זאת אומרת בלי שום 8200 ובלי שום דבר.

פרופ' אבי גרוס: אין ספק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני רוצה להציע לך אבל, אני רוצה להציע עוד פעם, אפילו שאני לא פה על תקן הפשרן ולא זה. קודם כל אני רוצה להסביר משהו מהותי. אתם כולכם מנוסים בענייני שכונות. אתם צריכים להבין שבואו נניח שכפו את השכונה הזאת מבחינה משפטית, כלומר יש תכנית, בסדר? אתם מבינים שבלי קשר להליך משפטי שיכול לתקוע את ההליך הזה עוד כמה שנים טובות, כי בתי משפט לא עובדים כל כך מהר. אז יש פה עוד עניין, שיש עניין מינהלי. מה זה עניין מינהלי? הרי כדי לשווק את המגרשים צריכים שיתוף פעולה של המועצה. צריכים להוציא דרישות על היטלי פיתוח ואגרות וכו'. כלומר אם המועצה לא תרצה לעשות את זה-

גב' רונית ד. עייאש: זה מה שמפתיע אותנו בכל האירוע-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: יהיה קשה-

גב' רונית ד. עייאש: איך הלכו מעל הראש שלנו?

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: גבירתי אני רק רוצה לסביר לכם את המצב המשפטי.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני לא נכנס מתחת או מעל או באיזה נתיב עליון אנחנו עכשיו. עדיין תבינו שאי אפשר למעשה לכפות על המועצה את הדברים, אלא אם כן הממונה על המחוז במשרד הפנים, שיכול ליטול את הסמכויות מראש המועצה, יחליט שהוא עושה את זה במקומו. זה דברים מאוד נדירים, זה דבר אחד. דבר שני, אם יבוא לצורך העניין רשות מקרקעי ישראל בדיון, ויבוא ויגיד: תקשיבו, אני יודע שאתם מאגפים אותנו מימין. כלומר אני צריך לדעת לתת תשובות לדברים האלה, כי אני אהיה שמה. אז אני אגיד לכם מה התשובה שאני אגיב, בהתאם למה שאני שומע מהאנשים פה. כי זו התשובה שיותר עושה שכל לעמדה הזאת שהצגתם כאחד מצד אחד ואחד מצד שני, שהיא לא נראית טוב ולא נשמעת טוב, כפי שאתם מציגים את זה כאן לפחות. אז באים ואומרים את הדבר הבא. אנחנו כיישוב מסרבים סירוב מוחלט לתוכנית הזאת במתכונתה הנוכחית. במידה ותעלה על הפרק אפשרות אחרת, שבה לצורך העניין המדינה תשקיע X תשומות על מנת לתקן את הליקויים, המועצה יכולה לשקול את הדבר, זה דבר אחד. אבל במתכונת הנוכחית שהתוכנית הזאת הוגשה, התשובה היא לא מוחלט. זה מה שאומרים בבית משפט ששואלים אותך כזה דבר שגונבה לאוזני שמועה שפניתם לשר הבינוני והשיכון וכו'. זו התשובה שאני הייתי נותן, והיא צריכה לספק את היושב בדיון, מכיוון שהיא באה ואומרת אני אומר לא, אבל לא התחייבתי לשום דבר. אם יהיה משא ומתן חיצוני, אם יהיה הסכמות אחרות, אם תהיה סיטואציה שבה יזרימו ליישוב תקציבי פיתוח ודברים אחרים, וישנו את המסד התחבורתי והכלכלי, היישוב יהיה מוכן לשקול דברים אחרים, מוכן לשקול, לא מתחייב ולא אומר. ואני גם לא מוסמך להתחייב, זהו.

פרופ' אבי גרוס: אני רוצה להוסיף עוד דבר אחד-

גב' רונית ד. עייאש: תודה.

פרופ' אבי גרוס: שהוא טקטי אבל לא הודגש מספיק, אני הייתי מצפה שאלה שיושבים משני צידי ידגישו את זה בכל הזדמנות אפשרית. והוא שרמ"י יידעו שהם הולכים ל-5, 6, 7 שנים, גם אם הם יזכו בערר הזה. ושהם לא ראש המועצה, ולא הם יראו כסף מהדבר הזה בטווח הנראה לעין. כמו שאמרתי יגיעו לדיון לעליון בסופו של תהליך על כיסאות גלגלים.

גב' ברוריה אליעז: איך? תסביר איך הם-

גב' עדנה זטלאוי: כי הם צריכים את שיתוף הפעולה שלנו, הוא אמר את זה.

פרופ' אבי גרוס: זה פשוט מאוד להגניב משפט-

גב' ברוריה אליעז: אבל לא 7 שנים אבי.

פרופ' אבי גרוס: לא משנה, שנים רבות, זה בסדר? שנים רבות. גם אמיר אומר את זה. אז אם ראש המועצה מופיע בתקשורת או יוזם משהו, יש מספיק הזדמנויות לומר את הדבר הזה בצורה אסרטיבית, הוא צריך לעשות את זה. ואמיר בחצי משפט בתוך הזום או לפני הזום, יש הרבה הזדמנויות להחדיר את זה לצד השני, שאין לו על מה להילחם. זה מאוד מאוד חשוב. לנו זה חשוב-

גב' ברוריה אליעז: הערה חשובה.

פרופ' אבי גרוס: זה מאוד קיומי מבחינתנו, להם זה לא. זה הכול.

גב' ברוריה אליעז: הערה חשובה למקרה שניכנס למבוך.

פרופ' אבי גרוס: לא, לא, לא.

גב' ברוריה אליעז: ולא תהיה לנו יציאה.

פרופ' אבי גרוס: מלכתחילה מהיום כולם צריכים לדעת-

גב' ברוריה אליעז: כן, אז מהיום לומר.

פרופ' אבי גרוס: מהיום כולם צריכים לדעת את זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: תראו, הסיכוי היחידי כפי שאני רואה אותו, שהמדינה תפתח כביש, שר התחבורה המדינה, תפתח כביש מדרום להבים לכביש 40, זה אך ורק אם
-8200

מר יוסף ניסן: נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: תיכנס לתמונה, זה הסיכוי היחידי.

גב' ברוריה אליעז: זה נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: רגע, ועוד משהו-

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה להוסיף-

פרופ' מתי ליפשיץ: 8200, תושבי 8200 יתחלקו ל-2, אנשי הצבא שילכו לשער המזרחי-

פרופ' אבי גרוס: לקיה כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: שהם ייצאו לכביש 6 לכיוון הבסיס, אז העומס יהיה על הכביש המזרחי לאנשי הצבא, והמשפחות שלהם או לכיוון באר שבע או לכיוון תל אביב. אבל זה יתפצל. אבל הסיכוי היחידי כפי שאני רואה אותו עתידי, זה רק לפתוח כביש אם 8200 יהיה בתמונה.

גב' ברוריה אליעז: יוסי אני רוצה לחזק את זה, כי רציתי לומר את זה כבר קודם, אבל נתתי בכל זאת לעדי.

מר יוסף ניסן: בקצרה אבל ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: כן, אני רוצה להוסיף דבר אחד, אם משרד הביטחון יהיה קליינט בתוך הסיפור הזה-

פרופ' אבי גרוס: בדיוק.

גב' ברוריה אליעז: מרכיב בתוך הסיפור הזה. היינו 8200, שר התשתיות יתכופף, ושר התחבורה יתכופף, ושר השיכון יתכופף-

דובר: שרת התחבורה.

גב' ברוריה אליעז: אני יודעת מה יהיה. ואני מבקשת ממך ראש המועצה, כי לפני שיקומו, כיוון שאני כבר אומרת משפט אחד, תרשה לי עוד אחד. הציבור-

מר יוסף ניסן: אם אני לא ארשה לך זה יעזור לי?

גב' ברוריה אליעז: ציבור נכבד, אנשים נכבדים שרובכם גם חבריי, אני רוצה, אני מרגישה רע עם עצמי, אני רוצה להתנצל, רגע, תן לי כמו שאמרתי ליואל חסון. הוא פשוט זה ממש לא יפה שבפניהם, אבל גם בפניכם, מפאת כבודכם וגם אני רוצה להגיד לכם מפאת כבודי. אני לא רציתי בשום אופן להיגרר לסיטואציה הזאת. אבל אי אפשר ועדה אחרי ועדה, ישיבה אחרי ישיבה, לעמוד כאן ולשמוע את אותם דברי בלע. אני כבר הייתי עוברת לסדר היום, הייתי כבר עוברת לסדר היום אם הטיפשות שאני שומעת מיד פעם. אבל בתגובה של 2 דקות ואולי פחות מזה להכיל, פרט לטיפשות הזאת שאני אמרתי שהייתי כבר עוברת עליה, גם שקרים וגם נבזות וגם דברי נבלה, כי אתם לא כולכם יודעים על מה מדובר, כנראה שהיה לי כבר קשה מידי להכיל. ולכן הייתה ההתפרצות שלי ואתכם הסליחה.

מר יוסף ניסן: 100% תודה.

מר שלומי שטרית: הוא לא הראשון, ברוריה כולנו "חטפנו" ממך.

מר יוסף ניסן: מישהו עוד רוצה לומר משהו?

מר אביגדור: אני מבקש.

מר יוסף ניסן: כן אביגדור. בקצרה ברשותך רק.

מר אביגדור: אני בקצרה. אחד, אני אתייחס לכמה דברים שאתה אמרת במהלך הערב ברשותך, וגם אמיר. מה שאתה אמרת, יוסי אתה איתי?

מר יוסף ניסן: כן, כן, כן.

מר אביגדור: מה שאמרת לגבי משאל שנעשה פה בציבור לגבי הקטע של 8200.

אני אין לי משהו נגד 8200. אני אומר ככה, אני לא מתנגד ל-8200, אני מסכים שצריך לעשות את כל הדברים לפני, לתפיסתי לפחות. גם את המחלף, גם את מחלף את היציאה. אם אפשר, חברים אני הקשבתי לכם-

גב' ברוריה אליעז: כן.

מר אביגדור: אם אפשר גם את הקטע של אזור התעשייה, כי מה שאתה שאלת אנשים, אני לא מכיר אנשים שנשאלו לגבי הקטע של המשאל 8200. אני לא מכיר, אבל זה בסדר. אמון עליי כל מה שאמרת. אבל אני בטוח שלא נשאל האם ידוע לך שאם נוסף את 8200 הארנונה שלך עלולה לעלות. אני בטוח שזה לא נשאל. כי אם מדובר פה שעלויות-

מר יוסף ניסן: ההיפך אם לא יהיה 8200 הארנונה שלך תעלה.

מר אביגדור: סליחה שנייה, שלומי אתה מוכן לתת לי לדבר? תודה. אני לא הבנתי את זה ממה שנאמר פה, מה שנאמר פה שכל אדם שנוסף העלות לציבור עולה, ולכן צריך את אזורי התעשייה. זה מה שנאמר, זה מה שנאמר, תקן אותי אם טעיתי.

מר יוסף ניסן: לא, לא, בסדר גמור.

מר אביגדור: אז יפה, ולכן 8200 שיהיו פה, יהיו חכמים ככול שיהיו, יהיו טובים ככול שיהיו, ואני בעד, ואני אוהב את האנשים האלה. העלות על הציבור תעלה, ולכן-

פרופ' אבי גרוס: בטווח הקצר.

מר אביגדור: מה?

פרופ' אבי גרוס: בטווח הקצר בלבד.

מר אביגדור: סליחה, אני לא מוכן לשלם לרגע אחד-

פרופ' אבי גרוס: אני אשלם.

מר אביגדור: מה אתה מוכן? אתה מוכן לשלם עבור-

מר שלומי שטרית: למה לטווח הקצר?

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: רגע, תן לו לסיים לדבר.

מר אביגדור: מה שנקרא אני יודע איפה אתה גר. אני יודע איפה אתה גר, אני אשלח... ישירות.

פרופ' אבי גרוס: הסברתי שהשכנים.

מר אביגדור: כן, זו נקודה אחת. נקודה שנייה אליך, אני מסכים עם הגישה שלך שצריך מה שנקרא לבוא עם איזה שהיא תשובה, השאלה אם זה בשלב הראשון או בשלב השני.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אני לא מתכוון לעורר את זה.

מר אביגדור: ברור לי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: זה לא התפקיד שלי.

מר אביגדור: ברור לי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: התפקיד שלי הוא מאוד פשוט, אני רוצה להסביר לך, אני קיבלתי פה משימה מסוימת-

מר אביגדור: אני הבנתי אותך. אמיר אני הבנתי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: היישוב לא רוצה את הערר הזה. נקודה.

מר אביגדור: אמיר אני הבנתי, אני הבנתי.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: את התוכנית.

גב' עדי זנד: את השכונה. את הערר הוא גם לא רוצה.

מר אביגדור: תקשיב, אני יש לי איזה ניסיון קצת בבתי משפט מהצד השני, שאני ככה, אני מביא עורכי דין, אני מביא עורכי דין. וצריך לבנות את הטקטיקה מתי כן ומתי לא ומתי. השלב הראשון הוא שלב קשה. כי איך אומרים, כי כמו שאמרת זה שלב של אנשים שהם תלויים וסמוכים לשולחנם של אחרים. ולכן הוא קשה, אני לא יודע כמה הייתי מתאמץ בשלב הזה. לא יודע כמה הייתי מתאמץ בשלב הזה, כי הייתי מניח או שמספיק טיפשים ויעשו או שנגיע לשלב השני, נגיע לשלב השני.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אז כאן אתה טועה מכיוון שתמיד אומרים לא טענת את זה בפעם הראשונה.

מר יוסף ניסן: בדיוק.

גב' עדנה זטלאוי: נכון.

מר אביגדור: לא, אני אומר, ולכן אני לא בטוח שאפשר, מתי צריך לבוא עם ההצעה של תנו, איך אומרים, אם זה היה מתוכנן כמו שצריך עם הכול. כי יכול להיות-

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אין הצעה, אנחנו לא נגיד את זה. אני מסביר לך את זה עוד פעם, רק אם יבואו, מישהו יבוא ויגיד תראה... משא ומתן חיצוני להליך משפטי. אסור לדבר עליהם. אבל תמיד יש את הזה ששובר את הכלים. אם הצד השני ישבור את הכלים ויגיד באיזה שהיא צורה, אני חייב להגיד לך שבניגוד לתוכנית הזאת, פה משהו מתרקם מאחורי הקלעים, אז יש לנו תשובה, לא מתרקם שום דבר מבחינתכם מאחורי הקלעים. אלא יש פה דיבור על משהו שהוא יהיה קונקרטי, בלי קשר למה שאנחנו...

מר יוסף ניסן: במידה וערר ייפול.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: נכון, נכון.

מר יוסף ניסן: כן, בדיוק.

ד"ר עו"ד אמיר קמינצקי: אתה צריך להבין שאני מייצג מישהו, אז יש לי אחריות כלפיו, אז האחריות שלי לעניין הזה היא חד משמעית, אני הבנתי שהיישוב הזה 100% או 150% לא רוצה את השכונה הזאת במתכונתה הנוכחית. אחר כך תחליטו מה שאתם רוצים, שממה, גן פורח, אזור תעשייה, מה שאתם רוצים תעשו שם.

מר יוסף ניסן: קיבלתם את התשובות חברים?

מר אביגדור: עכשיו אני אגיד משפט אחד שלא קשור לדברים האלה. חברים תסלחו לי... השיח סביב השולחן הזה לדעתי לא מכבד אף אחד, אף אחד, לא מכבד אף אחד -

מר שלומי שטרית: אתה צודק, אתה צודק.

מר אביגדור: ואתם יודעים מה, אנשים פה שכאן, אני מתבייש בשם היישוב, שגם אנשים אחרים שמעו את הדברים האלה. וזה ממש לא מכבד אף אחד מכם -

מר יוסף ניסן: מסכים.

מר אביגדור: לא אותך שלומי, ולא אותך ברוריה.

מר יוסף ניסן: מסכים.

מר אביגדור: ואני חושב שאתה יוסי -

גב' ברוריה אליעז: לכן אני היה לי לפחות את השכל להתנצל.

מר אביגדור: לא, לא, שנייה, ברוריה, ברוריה, בואי...

גב' ברוריה אליעז: צדדים אחרים לא יודעים מה זה התנצלות.

מר אביגדור: חברים, אני חושב שאתם צריכים בצורה מושכלת להסכים, שבן

אדם שמתחיל בצורה כזו, ... מהישיבה ושילך הביתה, די, די.

מר יוסף ניסן: אני ניסיתי לעשות את זה, זה גם לא הלך לי. חברים תודה רבה, אגב אני מגנה את הדברים של שלומי, שלא נתבלבל.

גב' עדי זנד: אני רוצה להגיד תודה לצוות המקצועי.

מר יוסף ניסן: אני מודה שוב לעו"ד קמינצקי-

גב' עדי זנד: אני חייבת להגיד משפט אחד, שמאוד מאוד נהניתי מהחצי השני של המסמך. החצי השני של המסמך שבו יש את כל הטעונונים ופסקי הדין וכן הלאה וכן הלאה. רואים יד מקצוענית ברמה הבלתי רגילה.

מר יוסף ניסן: אני שוב פעם מתחבר לדברים ואני מודה-

גב' עדי זנד: רגע, רגע, על החלק הראשון כתבנו כל מיני תיקונים, כי יש בהתנסחות בעיות, אבל זה הערכנו שזה כנראה נעשה...

מר יוסף ניסן: חברים תודה.

הישיבה ננעלה.

(-)
גב' עדנה זטלאוי
מזכירת המועצה

(-)
מר יוסף ניסן
ראש המועצה